APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE

Editată de Sindicatul din Învățămînt și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL VII, NR. 74

august - septembrie 2005

FIERBE DIN NOU CAZANUL DIN ÎNVĂȚĂMÎNT

S-a deschis un nou an școlar, nu pe data de 15 septembrie cum era normal, ci pe 12 septembrie căci așa a vrut dl Ministru Miclea, declarat "ministrul copacilor" după intervenția de la Timișoara cu prilejul deschiderii noului an școlar.

De fapt, au fost două ceremonii de deschidere a noului an școlar: cea din școli cu elevi, profesori și părinți, și cea din stradă, din strada General Berthelot 28- 30, din fața Ministerului Educației și Cercetării, unde delegațiile sindicale din învățămînt din județele țării, sub conducerea Federației "Spiru Haret" au organizat un miting de protest, ca semnal al accentuării procesului de degradare materială, științifică și educațională a învățămîntului românesc început după decembrie 1989.

Cuvintele de ordine, devenite imperative ale momentului s-au scandat cu putere de cei prezenți:

Chiar din prima zi de școală noi îl dăm pe Miclea-afară!

Miclea și cu gașca lui să se ducă dracului!

Voi sînteți hoți și corupți, noi sîntem flămînzi și rupți!

Dreptate și Adevăr, Democrație și Libertate au devenit minciuni trîmbițate cu cinism și nerușinare de Alianța DA la puțin timp de le venirea la putere.

Examenele de capacitate și bacalaureat din această vară au evidențiat două aspecte pe cît de degradante pe atît de umilitoare pentru profesori: unul vizează declarațiile scrise zilnice de bani, carduri și bunuri, date sub semnătură de toți cei participanți la examenele de capacitate și bacalaureat, altul se referă la regimul de muncă fără bani și nerespectarea plății orelor prestate la asistență și examinare orală și scrisă de către profesori precum și acordarea diurnei prevăzută prin lege pentru deplasarea în altă localitate pe o durată de peste 12 ore. Situația s-a datorat (trebuie să recunoaștem) și lipsei de vigilență și promptitudine din partea sindicatelor pe plan național și județean care n-au încheiat, înainte de începerea examenelor, protocoale ferme cu MEC și inspectoratele școlare județene lăsîndu-se și de această dată ademeniți și păcăliți ca și alte dăți, de instituțiile Dreptății și Adevărului.

Nici în momentul de față cei care au muncit de dimineața pînă seara și s-au deplasat și au mîncat pe banii lor la examene în alte localități, nu și-au primit drepturile legale cuvenite. Dar de data aceasta nu vom mai cerși, îi vom da în judecată și vom pretinde și daune morale și materiale pentru umilințele îndurate.

Că abuzurile și încălcarea legilor au fost și sunt practici ale oricărui regim aflat la guvernare, o dovedesc Sentințele judecătorești definitive și cu putere executorie date de Tribunalul Județean Iași și Înalta Curte de Casație București în procesele intentate de Alianța Sindicală "Spiru Haret" Iași și Sindicatul Învățămîntului preuniversitar argeșan- Muntenia, privind calculul salariilor din învățămînt din octombrie 2002 pînă în octombrie 2004.

De fapt, strîmbarea legilor, aplicarea lor după bunul plac al fiecăruia se concretizează în județul nostru prin neplata navetei cadrelor didactice în 16 comune ale județului nostru.

Asistăm și în această toamnă la o campanie de prigoană a directorilor și inspectorilor școlari care nu respiră sau nu vor să respire același aer cu cei din Alianța DA.

Semnalăm colegilor noștri atitudinea absolutistă și totalitară a Inspectorului General, prof. Dorina Drexler față de toate problemele învățămîntului nemțean, nerespectarea drepturilor sindicatelor ca parteneri în comisia de dialog social privind amînarea fără motive a ședințelor comisiei paritare județene și vom acționa pe toate căile legale pentru restabilirea unui climat normal de muncă pentru școlile nemțene.

Nu avem nimic cu Inspectoratul Școlar, nu avem nimic cu Inspectorul Școlar General, avem menirea și învestirea colegilor noștri de a veghea la respectarea legilor, a dreptății și adevărului, nu al lor, ci al oamenilor care muncesc cu adevărat în școală și o vom face de fiecare dată.

Biroul Executiv
S.L.L.I.C. Neamț
Ștefan CORNEANU

DĂ, DOAMNE, DASCĂLILOR, SĂNĂTATE ȘI FRUMUSEȚE!

5 OCTOMBRIE - 2005: Ziua Mondială a EDUCAȚIEI

Educatori, învățători, profesori- iată marea armată a celor aleși, însemnați cu vocația dăruirii. Școala - Templu al luminii- iar El sunt cei care sporesc prestigiul și imaginea. Ei se află în permanență printre elevi și tineri, căci Dascălul Școlii este călăuză și părinte.

În ciuda unor neajunsuri mai mari sau mai mici, trebuie să recunoaștem că Dascălul este un om fericit. Acest lucru este un adevăr- pentru că nimeni altul, într-o existență precară de om, nu a făcut atît de mult pentru semenii săi. Nimeni nu se risipește atît de mult dăruind altora, trăind pentru ceilalți, murind cîte puțin pentru ei (elevi), cu fiecare oră de curs.

De ziua LOR- dorim educatoarelor, învățătorilor și profesorilor care slujesc în grădinițele și școlile din județul Neamț multă sănătate și neasemuite bucurii.

Dă, Doamne, Dascălilor, sănătate și frumusețe- căci au sufletul curat ca izvorul limpede, din care se adapă tinerele vlăstare, dornicei să întrebe, să devină, să se întreacă... pentru că EDUCAȚIA nu este altceva decît un pod peste care trece Omul, călăuzit de Dascălul său, de la o viață închisă în sine la conștiința întregii omeniri.

Subredacția - Roman

Învățămîntul muzical nemțean

De la Colegiu, la Facultate de Muzică

Printr-o recentă hotărîre de guvern, Colegiul Universitar de Muzică din Piatra Neamț a devenit Facultate de Muzică, aparținînd Academiei de Muzică "Gheorghe Dima" din Cluj. Înființat în anul 1998, Colegiul s-a numărat printre cele mai tinere școli superioare de muzică din țară, ajungînd, în ultimii ani, o instituție recunoscută pe plan național, prin generațiile de artiști care i-au trecut pragul.

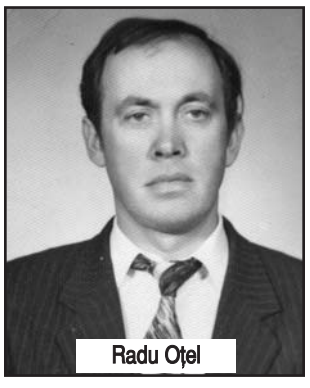

Radu Oțel

"Pînă acum, absolvenții Colegiului de Muzică obțineau o diplomă prin care deveneau instrumentiști sau profesori, dar dacă doreau să obțină titlul de profesor cu grad didactic I, erau nevoiți să-și completeze studiile, în cadrul altor Facultăți de Muzică din țară. Din acest an, însă, diplomele obținute la

Constantin Andrei

A consemnat
Irina NASTASIU

(Continuare în pag. 2)

Cine organizează bulibășeala?

Cu toate că Neamțul este considerat unul din cele 8 județe „pilot" de la 1 ianuarie 2005, până la această dată (septembrie2005) nu se observă nici o modificare în ceea ce privește finanțarea școlilor, salarizarea profesorilor etc. Ni se spune că una dintre problemele acestor județe ar fi și finanțarea școlilor în funcție de numărul elevilor înscriși. La ora actuală nimeni nu știe nimic (sau nu vrea să știe?); de la minister cică nu a venit nici un document scris negru pe alb privind organizarea și administrarea învățământului în județele pilot. Mergem, ca și până acum, după ureche, doar suntem în faza experimentală(!) Vom vedea noi după 2 - 3 ani ce va ieși. Dar care sunt costurile morale?

Finanțarea școlilor în funcție de nr. elevilor ni se pare a fi o aberație: școlile cu mai mulți elevi vor primi (cel puțin teoretic) mai mulți bani. Însă o sală de clasă are aceleași costuri de încălzire, curățenie, întreținere indiferent dacă în ea învață 30 de elevi sau 12. Aceleași costuri sunt și în ceea ce privește dotarea cu material didactic: ori ai în clasă 5 elevi ori 45 utilizezi globul geografic, harta, planșele, consumi aceeași cantitate de cretă scriind la tablă etc.

O altă aberație o constituie hotărârea Ministerului Educației și Cercetării conform căreia la concursul național pentru ocuparea posturilor didactice din învățământul preuniversitar din 18 iulie 2005, tezele candidaților pentru titularizare au fost corectate de profesorii metodiști ai Inspectoratului Școlar, respectiv ai Casei Corpului Didactic Neamț. În condițiile în care, majoritatea profesorilor metodiști au fost numiți de către inspectorii de specialitate după cu totul alte criterii decât competența, performanța și moralitatea, și inspectori ce au funcționat, până la **„concurs"**, cu delegație timp de 3 - 4 ani, fără ca măcar să fi întrunit minimile condiții (titulatură, grad didactic, activitate metodică deosebită, conduită exemplară etc.) și care (încă) mai funcționează, ne întrebăm ce rezultate a dat acest examen și cui i-au folosit? Mai mult decât atât, în județul nostru, la 12 septembrie 2005 mai existau în jur de 100 de catedre neocupate din cauza faptului că foarte multe cadre didactice au preferat să meargă la muncă în străinătate decât să facă o navetă aproape imposibilă și care costă jumătate din leafă. Astfel s-a ajuns la organizarea a două examene pentru testarea suplinitorilor necalificați. Pe bună dreptate se întreba un coleg cu prilejul efectuării examenului psihologic: **„Noi mai corespundem? Doar cei cu probleme psihice mai rămân în învățământ în condițiile actuale!"**

Până vom găsi răspunsuri la toate aceste întrebări, cert este faptul că suntem supuși cu toții (elevi, profesori, părinți) unor experimente, fiind pe post de cobai. Tot suntem noi românii învățați să înghițim fără pic de discernământ ceea ce vine din Occident. Tot ceea ce nu merge sau nu a mers la ei în privința învățământului experimentează pe noi, doar vrem să devenim membri U.E.

Profesoru' pilot

SE ÎNNOIESC - DIRECTORII!?!?

În domeniul învățămîntului, instituția cea mai sensibilă, între toate celelalte, factorul uman contează enorm, pentru că aici se lucrează cu ființe curate, nevinovate- copiii.

Întîlnim oameni în acest domeniu care își fac onest meseria. Și cum este normal, aș începe cu directorii de unități școlare, pentru că personalitățile lor reprezintă veriga cea mai importantă în sistem, de ei depinzînd totul, în primul rînd nivelul pregătirii pentru ore a profesorilor și învățătorilor. Absența directorilor exigenți dar de o exigență umană, obiectivă, lipsită de răutate de cele mai multe ori este catastrofală.

A fi director autentic înseamnă exigență egală pentru toate cadrele didactice din unitate, un aspect ce implică intoleranță față de cei ce lipsesc nemotivat la ore, întîrzie în cancelarie sau secretariat din motive puerile, evaluează elevii la voia întîmplării, de regulă pe la sfîrșitul semestrelor.

Cred că un director adevărat trebuie să se elibereze de teama de corectitudine- mascată de o pseudoînțelegere a unor colegi, de unde, pentru unii, concesiile sunt mai mari sau mai mici, făcute tuturor, dar mai ales celor apropiați.

În altă ordine de idei, datorită directorului de școală, s-ar putea revigora în unitatea școlară activitatea de perfecționare la nivelul comisiilor metodice sau al colectivelor de catedră.

Pentru a nu mai lungi articolul, aș mai semnala un aspect mult discutat în această vară la Roman. Se știe, examenele verii au fost mai "exigente" pentru a preveni eventuale fraude. Problema este dacă s-a reușit sau nu, pentru că responsabilitatea a fost tot în sarcina directorilor.

Aspectele relatate nu au un caracter general; situațiile trebuie privite cu realism și recondiționate competențele.

DEMOCRATIZAREA RELAȚIEI ȘCOALĂ - FAMILIE

Părinții- partenerii noștri- trec pragul școlii zilnic. Unii dintre părinți sunt cooperanți, receptivi, serioși, onești. Alții- egoiști, posesivi, aplecați mereu spre cîrtire, pătimași, etern nemulțumiți, protestează că odraslele lor au note mici, că nu îi prețuim la adevărata lor valoare, că uneori îi și persecutăm.

Deprinderea aceasta de a protesta s-ar părea că s-a cronicizat la unii dintre ei. Am constatat, de-a lungul anilor, că pe placul celor mai mulți dintre părinți sunt profesorii mai indulgenți care dau ușor note mari, care laudă copiii fără contenire. Există și părinți care au căzut de mult la examenul vieții și părinți cîrcotași care cer ceva mereu școlii. Sau- și mai rău- părinți care își iubesc copiii doar prin... telefon. În acest caz elevii sunt cei mai năpăstuiți, deoarece lipsesc de la ore, sunt ținte spre corigențe, cunosc anturaje dubioase și devin ușor viitorii delincvenți.

Orice dialog profesor- părinte ne obligă la un permanent exercițiu de înțelegere față de noi înșine. Indiferent de situație e necesar ca profesorii- diriginți să-i mențină la o distanță demnă față de micile mizerii ale relației de parteneriat și să se protejeze de toate surprizele neplăcute. Atîta vreme cît rolul dirigintelui este de o obiectivitate absolută, știe că este riscant să cadă la învoieli cu părinții tranzacționali. Să fim atenți la conturul fiecărui gest, la tonul și timbrul vocii. Trebuie să știm să acceptăm opiniile lor, să-i ascultăm, să-i încurajăm pentru că opiniile dirigintelui devin puncte de reper pentru fiecare familie: cuvintele sale sunt răstălmăcite, întoarse pe toate fețele.

De ce să nu recunoaștem, în final, că pe fondul sărăciei de astăzi, relația școală- familie are de suferit?

Ea nu va putea fi pusă pe făgașul normal decît dacă va exista bunăstare generală.

Prof. Valerian PERCĂ

METODE COMPLEMENTARE DE EVALUARE

Consider că în procesul de evaluare ar fi utilă, în anumite circumstanțe, folosirea unor metode complementare, atractive pentru elevi și în același timp prin care ei nu ar conștientiza faptul că sunt evaluați, ceea ce reprezintă un avantaj, în sensul diminuării stresului inerent evaluării tradiționale.

În acest sens se pot realiza cu elevii o serie de activități extrașcolare ce le suscită interesul în mod deosebit: revista clasei, dramatizări. Fără a reprezenta sarcini impuse, asemenea activități stîrnesc entuziasmul unui număr considerabil de elevi ce se implică.

În vederea conținutului revistei clasei li se atrage atenția elevilor ca aceasta să se distingă prin originalitate. Se stabilesc redactorii șefi, pe cei ce se vor ocupa de tehnoredactare, grafică, precum și corectorii, urmînd ca, ceilalți membri ai colectivului de redacție să se anunțe prin materialele ce le vor aduce. De asemenea, se discută și aprobă cuprinsul, ținînd cont de preferințele lor pentru anumite rubrici: compoziții literare, interviuri, teste, dar și unele curiozități din domeniul științei, precum și proverbe, ghicitori, jocuri.

Am recurs la această metodă observînd dorința și bucuria unor elevi de a compune. Astfel am crezut că ar fi un bun prilej de a le cultiva imaginația creatoare, ceea ce presupune caracterul dinamic al activității de instruire prin trecerea de la comprehensiunea pasivă la orientarea activă în lume. Am urmărit cultivarea creativității, atît în orele de compunere, dar și în afara lor, în orice prilej ce le-ar oferi un subiect de reflecție. Această activitate vizează capacități psihice importante ca: sensibilitate, spirit de observație, memorie și imaginație, curiozitate, inițiativă și tenacitate, eforturi voluntare, atitudine activă în fața dificultăților. Totodată, ea constituie asocierea într-o activitate complexă, dar unitară, a percepției gîndirii, imaginației, toate înglobate în cunoașterea emoțională. Iar trăirea intensă trebuie exteriorizată cu ajutorul mijloacelor verbale. În acest fel am verificat și stăpînirea cunoștințelor de limbă ale elevilor în ceea ce privește vocabularul, proprietatea termenilor folosiți, morfologia și sintaxa prin îmbinarea corectă a cuvintelor în propoziții și acestora în fraze, și nu în cele din urmă corectitudinea ortografiei și a punctuației, deoarece "limbajul rămîne instrumentul principal de conștientizare a oricărui act de creație și de obiectivare a produsului creativității"", după cum afirma I. Străchinaru în "Creativitate și limbaj în perspectivă pedagogică".

Evaluarea compozițiilor s-a realizat în clasă de către ceilalți colegi, fapt ce a contribuit la dezvoltarea spiritului critic atît a auditoriului cît și a autorului compunerii. După cum erau obișnuiți din orele tradiționale, colegii își notau observațiile ce le aveau de făcut și apoi acestea erau discutate, propunîndu-se soluții și aprobîndu-se textele ce vor fi publicate. Cu timpul, aceste observații s-au împuținat, fapt ce mi-a confirmat că "autorii" au devenit mai atenți, autocenzurîndu-și greșelile.

Compunerile elaborate astfel reprezintă un act creator complex, presupunînd îmbinarea într-un tot unitar a creativității de viziune, de conținut și de formă.

Un alt tip de activitate utilizată ca metodă alternativă de evaluare o constituie dramatizările, punerile în scenă a diferitelor texte. În acest fel elevii se aflau în situația de a citi cu foarte mare atenție opera sau operele literare propuse pentru a-și alege rolurile, pentru a conștientiza mesajul textului. Realizarea scenariului reprezintă un moment important, elevii avînd astfel de ales scenele semnificative ce pun în valoare caracterul personajelor, conturează cît mai bine evoluția subiectului, urmărind momentele acestuia în desfășurarea lor cronologică sau logică. Pentru alegerea distribuției li se solicită elevilor interpretarea unui scurt fragment prin intermediul căruia să dovedească faptul că sunt potriviți pentru un anumit rol. Apoi intrarea în rol presupune o analiză atentă a caracterului personajului, ce trebuie evidențiat nu doar prin limbajul verbal, ci în mare măsură prin cel gestual, prin vestimentație, prin relaționarea cu celelalte personaje. În vederea realizării decorurilor, imaginația copiilor este uimitoare, dar trebuie găsite și metodele cele mai potrivite pentru a le concretiza într-un mod cît mai puțin costisitor, din propriile resurse. De asemenea este importantă viziunea regizorală, elevul respectiv avînd datoria de a coordona întreaga echipă în punerea în scenă a spectacolului.

Astfel dramatizările diverselor texte literare pun în mișcare energiile creatoare ale elevilor și într-un mod subtil ei cunosc prin aprofundare opere reprezentative ale literaturii române și universale, avînd totodată satisfacția de a fi întruchipat personajele ce i-au fascinat. La rîndul lor, spectatorii sunt atrași în mirajul universului literar stimulîndu-li-se dorința de a citi textele literare respective.

Asemenea activități desfășurate și în afara orelor de clasă, prin caracterul mai liber, mai deschis pot dezvolta creativitatea elevilor, cultivîndu-le interesele și înclinațiile pentru literatură, avînd la bază lectura ca mijloc de cultivare a vieții interioare și implicit a capacităților de exprimare.

Prof. Silvia TINCU
Școala "Mihai Eminescu"
Roman

DE LA COLEGIU, LA FACULTATE DE MUZICĂ

(Urmare din pag. 1)

Facultatea din Piatra Neamț sînt la fel de "valabile" ca cele de la Iași, București sau Cluj. Perioada de școlarizare se va prelungi la 4 ani pentru Instrumente - Canto și la 3 ani pentru Pedagogie", a precizat lector univ. Radu Oțel, decanul Facultății de Muzică.

Avînd în vedere oferta generoasă a Facultății de Muzică - 30 de locuri la instrumente muzicale (vioară, violă, violoncel, contrabas, chitară, canto, percuție, pian) și pedagogie muzicală - un număr de 34 de candidați au bătut, în acest an, la porțile instituției. **"Proaspeților studenți le putem spune că vor beneficia de o bibliotecă de specialitate cu sală de lectură, fonotecă - videotecă (sală de audiții și vizionări), studio de înregistrare și procesare audio - video, laborator de informatică (acces permanent la Internet) etc. De asemenea, spațiile de cazare aflate în incinta Colegiului oferă studenților un număr de 60 de locuri, în condiții superioare de confort"**, a adăugat prof. Radu Oțel.

Din acest an, studenții Facultății de Muzică din Piatra Neamț vor studia după programa facultăților de la Iași, București sau Cluj. În plus, la modulele opționale se va putea urma (pe lîngă cursurile de instrument, cînt popular, informatică muzicală) un curs de jazz - instrument și voce. Conducerea instituției consideră că această nouă disciplină va constitui "tentația" facultății, mulți tineri îndrăgind jazz-ul și dorind să urmeze o carieră în această direcție. Pe de altă parte, corpul profesoral selecționat cu exigență - e vorba de peste 20 de profesori din Cluj, Iași, Bacău și Piatra Neamț - vor asigura un învățămînt de înalt nivel academic.

"Studenții noștri sînt pasionați de folclor..."

Încă de la înființarea Colegiului de Muzică, cadrele didactice au căutat să cultive gustul tinerilor în domeniul cercetării folclorice. Considerat parte integrantă a spiritualității românești, folclorul muzical a fost, ani de-a rîndul, abordat de generațiile de studenți, atît în cadrul recitalurilor, cît și în cadrul cercetărilor de teren.

"Constatînd, an de an, că studentii noștri sînt pasionați de folclor, am încercat să cultivăm această pasiune a lor în cadrul "Modulului de Folclor" condus de lector univ. Delia Irimie. De asemenea, să nu uităm că mai mult de jumătate din membrii Ansamblului "Icoane" de la "Academia Gh. Dima", condus de prof. univ. dr. Ioan Bocsa, sînt absolvenți ai Colegiului de Muzică din Piatra Neamț... Pe linia continuării cercetării folclorice, vom desfășura, în următorii trei ani, un program de cercetare folclorică în toată zona Neamțului, zonă neexplorată suficient, din acest punct de vedere. Cercetările se vor desfășura cu participarea unui număr mare de studenti, absolvenți de-ai noștri care, în momentul de față sînt la Cluj, dar și a celor care sînt, deja, studenți ai Facultății de Muzică din Piatra Neamț. Programul de cercetare folclorică se va finaliza cu realizarea unei monografii, cu suport audio, incluzînd recitaluri și înregistrări ale pieselor culese pe teren", a precizat lector univ. dr. Constantin Andrei, prodecanul Facultății de Muzică din Piatra Neamț.

Stagiunea artistică a Facultății de Muzică (susținută, anual, în perioada octombrie - mai) include participarea la tradiționalele "Vacanțe Muzicale la Piatra Neamț", organizarea cursurilor de măiestrie, participarea în ansamblurile Facultății (Corul de Cameră, Orchestra de Cameră, Ansamblul de Muzică Tradițională) sau individual, la programele culturale naționale și internaționale ale Academiei de Muzică "Gheorghe Dima" din Cluj.

"În ceea ce privește planurile de viitor, vom deschide, în curînd, seria recitalurilor susținute, periodic, în sala de concerte a Școlii de Muzică, în aula Bibliotecii "G.T. Kirileanu", precum și în sala de festivități a Liceului Forestier. De asemenea, sîntem așteptați, cu drag, și la Biblioteca Județeană din Onești, acolo unde găsim întotdeauna un public numeros, cald și primitor. Studenții de la Piatra Neamț vor susține recitaluri și în fața profesorilor de la Academia "Gh. Dima" din Cluj (asa cum se întîmplă la sfîrșitul fiecărui an, cînd are loc recitalul studenților clasei de canto), dar și în cadrul unor concerte susținute în alte orașe ale țării", a adăugat lector univ. Constantin Andrei.

Retrospectiva învățămîntului nemțean

AUGUST- SEPTEMBRIE

Reprezentanții autorităților locale s-au întîlnit, la cîteva zile după începerea noului an școlar, cu directorii unităților de învățămînt pietrene. Dialogul a avut ca principal subiect gestionarea eficientă a fondurilor alocate de către municipalitate școlilor din Piatra Neamț.

● 43 de școli nemțene nu au primit autorizații sanitare. Motivele: lipsa apei potabile, grupurile sanitare necorespunzătoare, mobilierul învechit etc. Reprezentanții Inspectoratului Școlar, Consiliului Județean, Prefecturii și Direcției de Sănătate Publică, care au efectuat controlul, au găsit cele mai multe probleme la unitățile din mediul rural. Multe dintre ele au avut de suferit din cauza inundațiilor produse în această vară.

● Peste 2000 de manuale lipseau din școlile nemțene la începerea noului an de învățămînt. Principala cauză este tipărirea unor titluri cu întîrziere, provocată de amînarea licitațiilor pentru edituri. Totodată, solicitările făcute de unele licee nu mai sînt de actualitate, urmare a rezultatelor înregistrate la testele naționale, care au dus la dispariția a 25 de clase din învățămîntul liceal.

● Noul an școlar a început, ca și precedentul, cu acțiuni sindicale. O delegație nemțeană, alcătuită din 30 de dascăli, a participat, pe 12 septembrie, la mitingul din capitală, organizat de Federația Sindicatelor Libere din Învățămînt.

● Aproximativ 30.000 de elevi nemțeni, din familii cu venituri modeste, ar urma să primească rechizite gratuite în anul școlar 2005-2006. Cei mai mulți provin din mediul rural, unde procentul celor care au solicitat acest ajutor este între 80 și 90 la sută din totalul elevilor. Ei vor trebui să se descurce singuri, însă, în primele zile de școală, deoarece rechizitele promise nu ajunseseră încă pînă la 12 septembrie.

● Prima zi de școală a venit cu numeroase modificări ale regulamentului școlar, spre necazul unora și satisfacția altora. Una din cele mai comentate noutăți este obligativitatea adoptării unei ținute vestimentare și a unei conduite decente și neprovocatoare. Ce anume presupun acestea depinde de fiecare școală în parte, care-și va elabora propriul regulament.

● A doua sesiune a bacalaureatului s-a încheiat cu promovarea a 96 la sută dintre cei 435 de candidați nemțeni. Doar 17 dintre cei care s-au prezentat la examen, dintre 476 înscriși, au fost declarați respinși, 12 căzînd cu note între 5 și 6.

● Aproximativ 10 la sută dintre candidați au fost respinși la testările pentru suplinitori, desfășurate înaintea ultimei etape de ocupare a posturilor din învățămîntul nemțean. Cea mai mică notă a fost 1, acordată unui concurent care a înapoiat foaia de examen albă.

Candidații declarați admiși, împreună cu aceia care au rămas fără posturi după primele etape de repartizare ori cu norme incomplete, au participat la două ședințe publice. În total, peste 1000 de persoane s-au bătut pe 390 de posturi vacante.

● Demis în luna iulie, profesorul Constantin Vernica și-a recăpătat postul de director al Palatului Copiilor, după ce a contestat decizia Inspectoratului Școlar Neamț la Ministerul Educației Naționale. Colegiul de Disciplină al MEC a invalidat hotărîrea de demitere din cauza unui viciu de procedură.

● Ecourile testelor naționale, examen pentru absolvenții gimnaziului, s-au întins mult după încheierea concursului. La solicitarea Ministerului Educației și Cercetării, o comisie a Inspectoratului Școlar Neamț a verificat, prin sondaj, 50 de teze ale candidaților din acest an. Prin această acțiune, Ministerul a urmărit dacă s-a respectat baremul de corectare și au existat sau nu erori la evaluarea lucrărilor. În cazul în care s-ar fi constatat diferențe mai mari de 1,5 puncte, profesorii corectori riscau să fie sancționați, dar notele candidaților ar fi rămas aceleași.

● Peste 400 de cadre didactice nemțene au solicitat înscrierea în programul de reconversie profesională din cadrul Proiectului pentru Învățămîntul Rural, de care pot beneficia doar dascălii care au predat în ultimii doi- trei ani în mediul rural. Cei selectați beneficiază de cursuri gratuite și pot alege între Universități din Moldova, Ardeal sau București.

● Ministerul Educației Naționale a lansat pentru dezbatere publică proiectul descentralizării învățămîntului preuniversitar. Principala noutate a acestuia este finanțarea școlilor în mod global și pe categorii de costuri. Fiecare unitate de învățămînt va primi fonduri în funcție de numărul elevilor, dar și de calitatea actului educațional. Profesorii nu vor mai fi titualri la modul general ci pe postul din școala în care își desfășoară activitatea. Selecția, salarizarea și încetarea contractului de muncă ale cadrelor didactice vor fi făcute de Consiliul de Administrație al fiecărei școli.

● Inspectoratul Școlar Neamț și autoritățile locale au devenit partenere în proiectul "Și noi dorim să învățăm", finanțat prin programul Phare-componenta "Acces la educație pentru grupuri dezavantajate". Potrivit acordului, Consiliul Local va contribui cu 10000 de euro. Scopul proiectului, care beneficiază de o finanțare de 600000 de euro, este asigurarea egalității de șanse în învățămînt, indiferent de particularitățile individuale, culturale, de contextul socio-economic sau de limba maternă.

Mihaela DRĂGOI

ZIUA CU MULTE FLORI

În fiecare an, în septembrie, într-o anumită zi, orașul de sub Cozla înflorește. Nu e nici sărbătoare națională, nici vreuna religioasă. Și totuși e invazie de flori spre bucuria florăreselor care își freacă palmele de bucurie. Flori încadrate de alte flori. Mai clar? Copii cu flori în mînă. Ce se întîmplă?

E 12 septembrie, ziua în care școlile își deschid larg porțile. Ziua în care prichindeii vin la școală cu ghiozdanele tixite de vise. Invadează curtea școlii, "bobocii"- curioși și sfioși, restul puștanilor gălăgioși, cu tupeu. Ăi din clasa întîia plîng cu lacrimi înnodate în barbă, ca la plecarea pe front. Necazul lor? Mare cît Ceahlăul. Mămicile pleacă acasă și ei rămîn în clasă cu Doamna. Fac repetiție cu osîrdie la corul plîngăciosilor din prima zi de școală. Halal învățăcei!

Deși școala de astăzi nu se mai află sub papuc politic, oficialitățile care participă la festivitatea de deschidere a noului an confundă uneori auditoriul cu electoratul. Vorbesc de obicei despre contribuția hotărîtoare a partidului din care fac parte la europenizarea școlii românești. Urează școlarilor un viitor luminos și mult succes. În orice spici auziți formulările: școli noi, calculatoare performante, laboratoare occidentale. Că reprezentanții sindicaliștilor nemțeni se mitingesc la Bucale, asta deja e altă problemă.

Și totuși, florile din 12 septembrie aduc lumină și vreme frumoasă. Poate anul acesta n-o să mai plouă. Florile de toamnă împodobesc toate școlile. Și Școala "Elena Cuza" din Precista, și Școala 9 din cartierul Gara Veche, și Școala nr. 16 din Săvinești- sat. Florile încălzesc totul în jur: și privirile obosite ale învățătoarei, și gesturile triste ale anonimilor oameni ai școlii. Ziua cînd vin florile e de basm. Nu se uită toată viața. Apropo, vă mai amintiți prima zi de școală a dvs? Dar chipul învățătoarei?

Frumusețea copiilor îmbrăcați de sărbătoare, "după posibilități", pune parcă la colț indiferența oamenilor mari față de destinele școlii. Aparent minor, gestul de a dărui o floare dascălului trădează, în puritatea și gratuitatea lui, solidaritatea școlarilor față de cei care le veghează devenirea. Pentru asta și numai pentru asta, mai găsesc dascălii puterea de a deschide ușa clasei.

Dumitru RUSU

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Revista presei literare

Revista **"Viața Românească"** a publicat în ultimul său număr din vară cîteva fragmente dintr-un jurnal al scriitorului Paul Goma, trăitor din 1977 de la Paris. Cum prozatorul, supărat ca de obicei pe toată lumea literară românească, a dat în stînga și-n dreapta, se pare că a atins orgolii cam multe. Acuzat că textul său este o probă de antisemitism, președintele Uniunii Scriitorilor a dat afară pe responsabilul de număr al revistei, poetul Liviu Ioan Stoiciu, printr-un comunicat, după care a urmat o ședință a comitetului de conducere al US (normal ar fi fost invers). Nici vorbă de antisemitism în textul cu pricina, dar se plătesc niște polițe mai vechi. Un grup de scriitori și intelectuali, cei mai mulți de peste hotare, a semnat un protest împotriva acestui gest de cenzură curată. Dar a rămas ca-n tren. Degeaba au murit tinerii la Revoluția din 1989.

✉ Mircea Mihăieș publică în nr. 37 al revistei **"România literară"** un articol redacțional intitulat "Corupții fără corupție". "M-am săturat să văd figurile ironice ale lui Iacubov, Sechelariu și ale celorlalți baroni mai mult sau mai puțin nevinovați intrînd surîzînd pe ușa Parchetului și ieșind de acolo rîzînd în hohote. Ce ce întîmplă? Au dispărut specialiștii capabili să demonstreze fraude ce se văd cu ochiul liber? Ori trăim cu toții într-o iluzie înspăimîntătoare, în care ni se pare că doar unii sînt îngerii și alții demonii" - zice MM. Varianta a doua e cea care se potrivește.

✉ Original, ca de fiecare dată, poetul Emil Brumaru, răspunzînd unei ziariste de la revista **"Suplimentul de cultură"** într-un interviu, zice printre altele: "Îmbătrînind, vitalitatea îți scade, nu ai ce face, e-o fază obligatorie, nu are rost să te minți. Și atunci îți rămîne scrisul, cît mai ai putere și pentru figura asta, că te lasă balamalele și aici... și-atunci trăiești cu adevărat, probabil, doar cînd scrii, adică la maxima ta posibilitate de a te bucura, de a realiza că exiști". Adevărat.

✉ Alt scriitor care își face, involuntar, mulți inamici datorită stilului său dur, este bătrînul prozator Alexandru George. În primul număr de după vacanța de vară al revistei **"Luceafărul"** zice Alexandru George în articolul său "De vorbă tot cu autorii", un fel de drept la replică la articolul Anei Selejan din numărul precedent: "Eu insist pentru dezvăluirea adevărului, nu doar dintr-un scrupul științific, ci prin calitatea mea de martor consternat și, din ce în ce mai îngrozit de ce se petrece. Acum, în perspectivă istorică, aș mai adăuga ceva: cei trei ani de relativă libertate, prin totalul de opere valoroase, poate da apă la moară celor care susțin și acum că în comunism au apărut multe cărți "bune" (toți retardații comuniști de tip Eugen Simion) sau că atunci (dar cînd este exact acel "atunci"?) am trăit situații comparabile cu cel mai glorios trecut (versiunea cinicului Ov. S. Crohmălniceanu)". Nu e de glumă cu bătrînul.

✉ Un prim și interesant eseu despre evadare dezvoltă Ruxandra Cesereanu în numărul 8 al revistei literare din Banat **"Orizont"**: "Există, firește, mai multe tipuri de evadări și de clasificări ale evadărilor. Cea mai lejeră etichetare clasifică evadările în impovizate (facile) și minuțioase (complexe, dificile, eroice). Cum nu întotdeauna evadatul reușește, mulțimea evadărilor trimite, de fapt, la tentativele de evadare, în care procentul de hazard este esențial. Există evadări vulgare, obișnuite și evadări complexe care sînt rodul unor rețele de evadare..." Interesant.

✉ În revista **"Cronica"** din luna august, redactorul Ion Truică scrie despre lucrările unui mare sculptor român, "Neculai Păduraru de la Sagna". "Creturile lui Păduraru, transformate în artă obiectuală, te impresionează și te tulbură prin ciudate asocieri de tevi, trompete, recipiente, care le alcătuiesc. Eu le simt ca făpturi ale amurgului, ale pătrunderii în noapte unde e locul lor. Poate, plasate în parcuri, ele pot să dea o notă artistică unei vegetații bogate". Marele sculptor, care a trăit și a lucrat mai mult prin străinătate, inclusiv în Japonia, va veni cu o expoziție și la Piatra Neamț. Artistul nemțean mai are și alte planuri mărețe în municipiul nostru...Dar toate la timpul lor.

OCHELARIST

OBSESIA UNEI GENERAȚII

Obsesia lui Constantin Gherghelescu se confundă cu cea a generației sale pentru Cioran. Ea poate fi înțeleasă în contextul geopolitic est-european postbelic și nu cel al modei Cioran, așa cum de pildă, intelectualitatea vestică a trecut prin moda Sartre. Blocarea accesului, cel puțin în mod oficial, la opera cioraniană, a fost o provocare tulburătoare pentru tineretul studios al României comuniste, mai ales în anii 80. După 1989, câteva edituri și-au asumat riscul financiar al editării unor scrieri oarecum ermetice, iar televiziunea publică uimea prin difuzarea unor eseuri documentare fascinante marca Gabriel Liiceanu (Exercițiu de admirație), în care analizele maliție - pesimiste ale lui Cioran erau puse într-un fel de duplex indirect Paris-București, față în față cu spumosul orator Petre Țuțea. Am fost cu toții privilegiați să vedem în dialog doi titani aduși la re-întâlnire de către un al treilea gânditor, filosoful Gabriel Liiceanu. Era o răsplată mult așteptată de români, dar care nu aducea toate răspunsurile pe care unii dintre ei le-au căutat cu obstinație. Fragmentul Despre români exprimă neputința unei generații de istorici de a rupe în mod clar cu perspectiva naționalistă asupra istoriei, specifică sec. al XIX-lea european, cei drept întârziată la noi și în perioada interbelică. Frustrările românilor pot fi justificate cu ajutorul istoriei - măcar la atâta să fie și ea bună! (în afara discursurilor populist-electorale), dacă vremea emisiunilor gen Cine știe câștigă a cam trecut.

Pare că Cioran nu s-a putut adapta Occidentului care nega tot mai mult viziunea naționalistă asupra prezentului, dar și a trecutului în favoarea unei perspective din ce în ce mai globalizată. Cât de puțin român a fost Cioran, în ciuda discursului său critic la adresa poporului său? La fel ca și Constantin Rădulescu- Motru, înaintea sa, și la fel cum au încercat unii istorici să demitizeze istoria noastră după 1989. Este contribuția lui Cioran la istoria noastră, în ciuda faptului că nu este considerat istoric cu diplomă și este meritul profesorului Constantin Gherghelescu să evidențieze acest fapt în rândurile care urmează.

Daniela MĂTĂSARU

Drd. al Universității „Al. I. Cuza" din Iași

II. DESPRE ROMÂNI

Dacă ar fi să analizăm raporturile lui Cioran cu poporul și patria sa, termenul cel mai nimerit ni se pare a fi **"suferință"**. Fără a diminua cu nimic complexitatea acestor raporturi, care au cunoscut și o oarecare evoluție de-a lungul timpului, suferința pentru destinul neamului său a fost caracteristica lor principală. **"Este un destin infinit de dureros a rămâne în umbra istoriei, a-ți consuma agonia lentă fără speranța unei transcenderi esențiale și fără posibilitatea unei realizări integrale"**[1]. Având o concepție foarte clară asupra a ceea ce înseamnă cultură mare și cultură mică, după cum am văzut, Cioran nu s-a putut niciodată împăca cu gândul că face parte dintr-o cultură mică și acest lucru nu poate fi schimbat. Intensitatea acestei drame interioare l-a făcut, cel puțin în tinerețe, nu să citească, să învețe ori să cunoască istoria, ci s-o trăiască efectiv. **"Nu înțeleg cum există oameni care dorm liniștiți după ce se gândesc la existența subterană a unui popor persecutat, la secolele de întuneric, de groază și de iobăgie. Când văd Ardealul mi se desfășoară o configurație plastică a unor dureri mute, a unei drame închise și înăbușite... Nu vă arde uneori, ca o otravă concentrată, toată seria umilințelor îndurate și nu se trezesc în voi toate dorințele de răzbunare, acumulate în sute de ani? N-a înțeles nimic din problema României acela pentru care ea nu este o obsesie dureroasă"**[2]. Este adevărat că mai târziu suferința i se va atenua, dar cu ce preț? Prețul a fost pierderea identității naționale, dacă ar fi să dăm crezare scrisorii din 28 martie 1975, trimisă fratelui său: **"din punctul în care am ajuns acum, nu mai are importanță dacă sunt revendicat de români sau de eschimoși. Nu mai pot să-mi asum suferințele nici unui trib. Sunt înstrăinat în sensul cel mai adânc al cuvântului, sau cel puțin așa cred"**[3].

Tinerețea lui Cioran este dominată de dorința de a-și stimula neamul să facă saltul istoric, pe care atât de mult l-a dorit. Acesta este sensul lucrării din 1937, intitulată Schimbarea la față a României, despre care Dan C. Mihăilescu spune că este **"una din cele mai semnificative lucrări - de la Pârvan încoace - străbătute de sentimentul metafizic al istoriei", "expresia unui patriotism disperat, confesiune-diatribă care cere mai mult decât propune și scuză mai mult decât justifică"**[4]. Mai târziu, autorul se va dezice de mai multe ori de această lucrare. **"În privința neamului nostru cred că nici o iluzie nu mai este permisă, acum mai mult ca niciodată. Am față de el un soi de dispreț disperat. Viziunea din Schimbarea mi se pare astăzi inacceptabilă, cu excepția totuși a părților negative"**[5]. Tocmai din cauza acestor retractări lucrarea devine și mai importantă, motiv pentru care ne vom opri în mod deosebit asupra ei în acest capitol, desigur, având grijă să menționăm în ce fel s-au modificat părerile lui Cioran în celelalte lucrări, acolo unde este cazul, pentru că, în general, ele se regăsesc identic și în alte opere. Detașarea lui Cioran de Schimbarea la față a României are, credem noi, sensul unei pierderi a optimismului legat de viitorul neamului său și atât, lucrarea fiind, așa cum s-a mai spus, una dintre cele mai importante în domeniul filosofiei istoriei românești.

Contrar atitudinii sale față de poporul român, aprecierea sa față de limba română a cunoscut o creștere continuă, mai ales după ce a renunțat să o folosească în favoarea celei franceze, pentru că aceasta îi asigura accesul într-o mare cultură. Este grăitoare concepția sa despre limbă, în general: **"Nu locuim într-o țară, locuim într-o limbă. Asta și nimic altceva înseamnă patria"**[6]. Dorul său de patrie a însemnat, înainte de toate, un dor de limba română, despre care spunea că, **"mi se întâmplă să-i regret și acum mirosul de prospețime și putreziciune, amestecul de soare și bălegar, urâțenia nostalgică și superba neglijență"**[7].

În tinerețe, care corespunde perioadei în care Cioran a trăit în țară, marea sa dorință de a-și vedea neamul strălucind în istorie nu se proiecta decât în viitor pentru că în trecut totul i se pare mărunt, nesemnificativ și de aceea nu poate să nu se ridice împotriva acestui trecut. **"Este unul din elementele tristeții mele de a nu putea determina decât negativ realitățile autohtone"**[8]. Era convins că viitorul nu poate fi mai bun decât trecutul, dacă acesta este admirat și nu renegat, căci trecutul îi apare ca o anchilozare, ca o incapacitate de a trăi și a acționa, deci, a intra efectiv în istorie. **"O mie de ani s-a făcut istoria peste noi: o mie de ani de subistorie. Când s-a născut în noi conștiința, n-am înregistrat prin ea un proces inconștient de creație, ci sterilitatea spirituală multiseculară. Pe când culturile mari pun omul în fața creației din nimic, culturile mici în fața nimicului culturii. Din punct de vedere istoric am pierdut o mie de ani, iar din punct de vedere biologic n-am câștigat nimic. Atâta vreme de vegetare dacă n-a consumat efectiv substanța vitală a neamului, n-a întărit-o și n-a dinamizat-o în nici un fel. Trecutul României nu mă flatează deloc și nici nu sunt prea mândru de strămoșii mei lipsiți de orgoliu, că au putut dormi atâta timp, în așteptarea libertății"**[9].

Nemulțumit și mai târziu de istoria neamului său, va face declarații de-a dreptul uimitoare, cum este cea privitoare la dorința sa de a-și schimba strămoșii. **"Surd la chemările limpezimii și la seducția latină, simt Asia pulsându-mi în vine: sunt oare descendentul unui neam de rușine, sau prin mine vorbește o rasă cândva năvalnică, iar astăzi amuțită? Adesea sunt tentat să-mi schimb strămoșii, să-mi aleg dintre aceia care, la vremea lor, au știut să semene doliul printre popoare, la antipodul străbunilor mei, alor noștri, umiliți și loviți, copleșiți de mizerii, amestecați cu țărâna și gemând sub blestemul veacurilor. Da, în crizele mele de trufie, îmi place să mă cred urmașul unei hoarde vestite pentru jafurile sale, un suflet turanic, moștenitor legitim al stepelor, ultimul mongol..."**[10].

1 E.M. Cioran, Unde sînt ardelenii, în Singurătate și destin, Editura Humanitas, București, 1991, p. 158.
2 Idem, Nu înțeleg cum există oameni care dorm liniștiți, în Singurătate și destin, Editura Humanitas, București, 1991, p. 338.
3 Idem, Scrisori către cei de-acasă, Editura Humanitas, București, 1995, p. 131.
4 ***, Dicționarul scriitorilor români, volumul I, Editura Fundației Culturale Române, București, 1995,p. 590.
5 E.M. Cioran, Scrisori către cei de-acasă, Editura Humanitas, București, 1995, p. 173.
6 Idem, Eseuri, Editura Cartea Românească, București, 1988, p. 300.
7 Idem, Istorie și utopie, Editura Humanitas, București, 1992, p. 6.
8 Idem, Sensibilitatea tragică în România, în Revelațiile durerii, Editura Echinox, Cluj, 1990, p. 110.
9 Idem, Schimbarea la față a României, Editura Humanitas, București, 1990, p. 39.
10 Idem, Istorie și utopie, Editura Humanitas, București, 1992, p. 26.

Școala românească de matematică - încotro?

Interviu cu prof. univ. dr. Vasile Postolică

Vasile Postolică s-a născut la data de 15 februarie 1955 în satul Păstrăveni, com. Păstrăveni, jud. Neamț. În 1980 a absolvit Facultatea de Matematică - Informatică din cadrul Universității "Al. I. Cuza" din Iași. În 1987 obține titlul de "doctor în științe matematice", cu teza de doctorat "Contribuții la cea mai bună aproximare în spații local convexe".

Între anii 1980 - 1991 este profesor de matematică la Liceul Pedagogic "Gheorghe Asachi" din Piatra Neamț, iar din 1994 este, pe rînd, conferențiar și apoi profesor universitar la Facultatea de Științe și Litere a Universității de Stat din Bacău, disciplinele Analiză Matematică și Fundamentele Matematicii.

Este membru titular al Academiei Oamenilor de Știință și al Societății de Științe Matematice din România, precum și al unor societăți internaționale de știință din Statele Unite ale Americii. A elaborat peste 100 de lucrări științifice și17 cărți, reprezentînd, de-a lungul anilor, România la diferite manifestări științifice internaționale.

Prestigioasa activitate a prof. univ. dr. Vasile Postolică a fost recompensată cu numeroase diplome și distincții, reflectînd contribuția sa la dezvoltarea matematicii. În februarie 2005 primește titlul de "Cetățean de Onoare" al Municipiului Piatra Neamț, pentru promovarea imaginii României și municipiului peste hotare.

Rep.: - Domnule profesor, aprecierea de care vă bucurați în rîndul lumii științifice internaționale vă dă dreptul să vorbiți despre modul în care este perceput, peste hotare, fenomenul matematicii românești...

Prof. Vasile Postolică: - Este o chestiune pe care am discutat-o în raportul pe care l-am prezentat la Copenhaga, anul trecut, la cel de-al X-lea Congres privind Educația prin Matematică. În privința cercetării fundamentale, noi, românii, stăm foarte bine. Sîntem, însă, foarte deficitari la partea aplicativă. Spre exemplu, orice firmă din România ar trebui să funcționeze după un model matematic, mai mult sau mai puțin complicat. Dar, din păcate, chiar dacă s-ar încerca realizarea unor modele matematice la nivel de microfirme, integrarea la nivel de macrofirme este imposibil de realizat, din cauza haosului care există în acest domeniu. Practic, legătura cu concretul nu există! Cred că este un aspect care vine și din interiorul individului. Matematica a fost și este văzută ca o colecție de exerciții și probleme, ceea ce este extrem de grav. Or, menirea matematicii este de a dezvolta gîndirea. De aceea, putem afirma că prima "universitate" o reprezintă cei 7 ani de acasă. Dar bombardarea cu un număr mare de probleme și cu meditatori îi îndepărtează pe copii de această disciplină.

"Soarta absolvenților de facultate este dramatică"

Rep.: - Cum vedeți rezolvarea acestei probleme?

Prof. V. P.: - În primul rînd, consider că s-a comis o greșeală gravă în privința reformei din învățămînt. Aceasta ar fi trebuit să urmărească două aspecte principale: aerisirea programelor școlare și realizarea conexiunilor firești cu viața, respectînd realizările învățămîntului românesc. În realitate, însă, s-au împrumutat tot felul de "rețete" care s-au experimentat și se experimentează, încă, fără consultarea prealabilă a unor persoane competente. Invocarea permanentă a alinierii la învățămînul din alte țări s-a făcut sub argumentul integrării europene. Dar integrarea europeană fără respectarea identității naționale nu este posibilă! Pe de altă parte, se manifestă un viciu de comunicare atît la nivele decizionale, guvernamentale, cît și între dascălii înșiși, fapt care se proiectează , din nefericire, asupra copiilor.

Rep.: - Pentru că ați pomenit de învățăcei, care este, la ora actuală, soarta absolvenților de Facultăți de Matematică?

Prof. V. P.: - Soarta absolvenților este dramatică, pentru că posturile din învățămînt, la specializarea "matematică", sînt din ce în ce mai puține, așa cum se întîmplă și în cazul fizicii sau chimiei. Prin urmare, tinerii își găsesc foarte greu un loc de muncă, motiv pentru care aceste facultăți nu mai sînt căutate. Spre exemplu, la Universitatea din Bacău, nu s-au ocupat locurile la matematică, deși sîntem în derularea celei de-a doua sesiuni de examene. Ca urmare, una din măsurile pe care le-am luat a fost modificarea profilului facultății; dacă aceasta a funcționat 40 de ani pe profilul matematică - fizică, începînd de anul acesta profilul este de informatică, urmînd ca, de anul viitor, să încercăm un dublu profil - de matematică - informatică.

Cît privește nivelul de pregătire al studenților, acesta este foarte scăzut. Practic, dintr-o grupă de 100 de studenți, numărul celor care sînt cu adevărat pasionați de matematică se reduce la 2 - 3. De regulă, aceștia se îndreaptă spre domeniul cercetării, în cazul în care nu pleacă în străinătate! Consider că, din acest punct de vedere, România a pierdut enorm în ultimii ani, iar această cădere se va resimți, în timp.

"Ar trebui ca nonvaloarea să aibă bunul simț să respecte valoarea..."

Rep.: - Care ar fi direcțiile principale ale unei reformei în învățămînt?

Prof. V. P.: - Cred că cel mai important lucru ar fi ca nonvaloarea să aibă bunul simț să respecte valoarea, oricît de modestă ar fi aceasta. Concret, orice persoană implicată într-un act decizional ar trebui să consulte pe specialiștii din acel domeniu, indiferent de culoarea politică. O altă decizie ar trebui să vizeze reducerea numărului de manuale la un ansamblu de manuale care să respecte și acumulările învățămîntului românesc, în așa fel încît tradiția să se îmbine cu inovația.

Personal, am încercat să pun la dispoziția elevilor și studenților tot materialul de care au nevoie, în special cărți publicate, pentru a le ușura munca. De asemenea, am încercat să reprezint România nu numai strict științific, ci și din perspectiva obiceiurilor și tradițiilor țării noastre, avînd satisfacția îndeplinirii unei misiuni. Nu în ultimul rînd, o reformă în învățămîntul românesc ar trebui să înceapă de la implicarea tinerilor în procesul decizional, de la schimbarea mentalităților, precum și de la stabilirea unei comunicări mai eficiente între generații.

A consemnat
Irina NASTASIU

APOSTOLUL LITERAR ȘI ARTISTIC

Anul 3
nr. 11
august-septembrie
2005

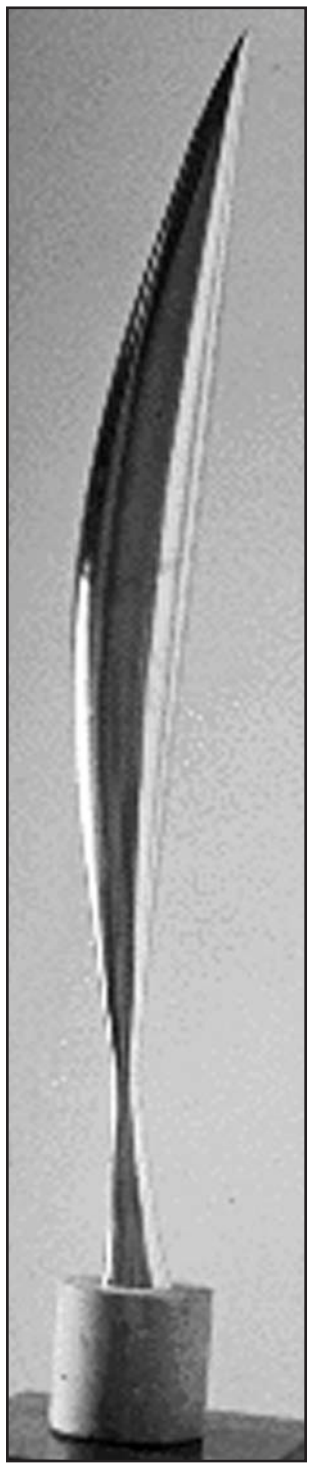

MITOS ȘI LOGOS, MODELE ALE GÎNDIRII UMANE

Mircea Eliade în eseul său "Aspecte ale mitului" (1987) observa structura și funcțiile mitului, realizînd și o încercare de definire a acestui model primordial de cunoaștere și trăire. De la început, autorul distinge între canonul omului arhaic și cel al omului modern. Mircea Eliade distinge astfel între gîndirea trăită a primului și gîndirea gîndită a celui de-al doilea. De aceea omul arhaic distingea între "istoriile adevărate" și "istoriile false". "Cele două categorii de narațiuni înfățișează istorii, adică relatează o succesiune de evenimente care au avut loc într-un trecut îndepărtat și fabulos. Cu toate că personajele miturilor sunt zei și ființe supranaturale, iar cele ale basmelor niște eroi sau niște animale minunate, toate aceste personaje au o trăsătură comună: nu fac parte din lumea cea de toate zilele. Și totuși, indigenii au simțit că e vorba de istorii radical diferite. Căci tot ce este relatat în mituri îi privește direct, pe cînd basmele și fabulele se referă la evenimente care, chiar dacă au produs schimbări în lume (cf. particularităților anatomice sau fiziologice ale anumitor animale) n-au modificat condiția omului ca atare". Această distincție, între mediul mitic al discursului narativ și celelalte moduri ale literaturii pe care o putea intui omul arhaic se datorează faptului că mitul îl învață pe omul arhaic "istorii" primordiale care l-au constituit existențial; așa cum omul modern se socotește produs al istoriei, omul arhaic se proclamă rezultatul unui anumit număr de evenimente mitice, așa cum se realizează în miturile prometeice narate în trei surse antice: Hesiod, Eschil, Platon.

În timp ce omul modern, deși se consideră produs al istoriei universale, al unei istorii profane, nu se crede dator s-o cunoască în totalitatea ei, omul societăților arhaice, produs al unor istorii sacre, este nu numai obligat să-și recunoască istoria mitică a tribului său, dar el reactualizează periodic o parte mare din ea prin ritual, care repetă ciclic puterea primordială de creație, pentru că a cunoaște originea unui obiect sau fenomen înseamnă a dobîndi asupra lui o putere magică. Obiectul este silit, prin magia ritualului, să se întoarcă la origini, adică să realizeze crearea sa exemplară. Astfel că trăind miturile, prin ritual omul transcede timpul profan cronologic și pătrunde într-un timp calitativ diferit, pe care H. Bergson îl numea "durata pură", adică timpul sacru și etern. Astfel că "1- mitul așa cum îl trăiesc societățile arhaice, constituie istoria faptelor ființelor supranaturale (ca în "Teogonia" lui Hesiod- n.n.); 1- că această istorie este considerată ca fiind absolut adevărată (pentru că se referă la niște realități) și sacră (pentru că este opera ființelor supranaturale); 3- că mitul se referă întotdeauna la o "creație", el povestește cum a ajuns un lucru să existe sau cum au luat naștere o comportare, o instituție, un fel de a munci, acesta e motivul pentru care miturile constituie paradigmele oricărui act omenesc semnificativ (ca în Hesiod- "Munci și zile"- n.n.); 4- că avînd cunoștințe de mit, cunoaștem originea lucrurilor și, astfel, ajungem să le dominăm și să le manipulăm după bunul nostru plac; nu este vorba de o cunoaștere exterioară, abstractă, ci e o cunoaștere pe care o trăim în chip ritual, fie narînd mitul în cursul unei ceremonii, fie efectuînd ritualul căruia el îi servește drept justificare (ca în Eschil- "Prometeu înlănțuit"- n.n.); 5 - se poate spune că într-un fel trăim mitul în sensul

Prof. Mircea Eduard BĂLAN

(Continuare în pag. 8)

DESTUL !

Ora 17, canal I - în direct - un tânăr împușcat mortal de un grup de bandiți.

Ora 18, canal II- film artistic - doi bătrânei otrăviți de un nepot care le vâna averea.

Ora 19, canal III- documentar - un șofer executat prin spânzurare de câțiva adolescenți pentru 100 de euro.

Ora 20, canal IV- emisiune de știri - o femeie strangulată e descoperită în portbagajul unei mașini de lux.

Ora 21,canal V-ediție specială -o tânără casieriță de la un birou de schimb valutar a fost ciopârțită de un adolescent drogat.

DESTUL !

Zilnic, mass-media ne prezintă generos pumni, palme, bătăi, împușcături, violuri, execuții.

Dacă avem în vedere faptul că majoritatea copiilor stau cel puțin 3- 4 ore în fața televizorului, este lesne de înțeles că toate aceste informații, prelucrate în conștientul și subconștientul tinerilor ajung să le influențeze comportamentul. Nu e de mirare că „modelele" sunt rapid însușite de copii și adolescenți. Jocurile celor mici se bazează pe gesturi agresive. Intră imediat în acțiune pumnul, palma, ghiontul. Incidentele din zone îndepărtate, în care elevii pun mâna pe arme de foc și-și omoară colegii de școală sau dascălii nu sunt atât de îndepărtate pe cât ne-am dori.

Educația este un demers complex care nu se rezumă numai la ceea ce face școala sau familia. Presa, radioul și televiziunea au un rol important în formarea personalității umane. Cine are ochi de văzut și urechi de auzit își dă seama că nu mergem pe drumul cel bun. O fi el important reitingul, dar parcă viitorul copiilor noștri este și mai important.

De la grădiniță începând, "educați" de desenele animate, preșcolarii pun în aplicare „figurile" de arte marțiale (și nu numai) văzute zilnic pe micul ecran. Pisica spânzurată de balcon, câinele cu o pungă de plastic pe cap, copilul vecinului învinețit de un pietroi sunt deja banalități. Seară de seară prichindelul îmbrăcat într-un chimono alb izbește cu picioarele și pumnii în sticla televizorului, însoțindu-și agresivitatea cu strigăte războinice. E o reclamă, dar și un mod de a educa.

Profesor, Monica S CRISTEA
Școala Nr.2 ,
Piatra Neamț

(Continuare în pag. 7)

Opționalul de la aria curriculară

"LIMBĂ ȘI COMUNICARE"

"Conținuturile educației reprezintă un corp de cunoștințe, know-how, valori și atitudini care se concretizează în programe de învățămînt și sunt diferențiate în funcție de scopuri și obiective stabilite de societate prin intermediul școlii."

(Rassekh, S., Văideanu, G., - Les contenus de l'éducation. În Perspectives mondiales d'ici à l'an 2000. UNESCO Paris).

Considerații

Conceptul de curs opțional derivă din cel de curriculum aprofundat, în strânsă legătură cu acela de conținut curricular, dezvoltat din perspectiva teoriei acestei noi formule de structurare a obiectivelor educaționale. Într-adevăr, dacă planul de învățământ este un document oficial, cu valoare normativă, de resortul Ministerului Educației și Cercetării, actualizarea acestuia în practica educativă este de resortul etajelor inferioare, de la inspectoratele județene la conducerea unităților școlare și de acolo la nivelul fiecărui cadru didactic. Or, această obiectivare se realizează prin intermediul conținuturilor curriculare.

Din această perspectivă, la polul profesorului putem defini curriculum-ul ca fiind o descriere a întregului proces de învățare, ca pe un ansamblu al programelor școlare. În consecință, din perspectiva elevului, el va cuprinde totalitatea experiențelor de învățare oferite de școală într-un sistem de învățământ național.Față de structura anterioară, aceea a programelor școlare, conceptul de curriculum are, pe lîngă apanajul unui sincronism conceptual cu structurile pedagogice europene și internaționale, și avantajul unei sporite flexibilități, o mai rapidă adaptare la nevoile elevilor și la sistemul modern al manualelor alternative. Căci, spune The International Encyclopædia of Education apărută în 1985/1994 la Pergamon Press, Oxford, sub coordonarea lui T. Husen și T.N. Postlethwaite, curriculum-ul conține mai multe "paliere" metodologice:

*** un sistem de considerații teoretice asupra educatului și societății pentru care se pregătește**

*** finalități ale procesului educațional**

*** conținuturi sau subiecte de studiu selecționate și organizate cu scopuri didactice**

*** metodologii de predare-învățare**

*** metodologii de evaluare a performanțelor școlare.**

Aceasta, cel puțin în teorie. În practică, ne aflăm încă, în bună parte, sub zodia formelor în curs de umplere probabilă cu fond. Mai vechea programă, mai apodictică, ajunge a fi frecvent regretată de profesori - și pe bună dreptate - mai cu seamă când prea nărăvașele manuale alternative seamănă ceață nu doar în planificări ci și în subiectele de examen, concursuri de profil etc.

Cea mai frecventă concretizare a mai sus pomenitei flexibilități o constituie tocmai ideea cursurilor opționale. Într-adevăr, dacă dezvoltarea teoriei curriculum-ului induce o sumedenie de noțiuni adiacente (curriculum general, specializat, subliminal, informal; recomandat, scris, predat, de suport, testat, învățat etc.), obiectivarea acestuia în practica

drd. Ada POPOVICI

(Continuare în pag. 7)

ARIPI

Aripi,
Căutări și regăsiri
Ochi verzi, aprinși,
Ascunși.
Întrebări
Speciale
Și
Necuvinte,
Stropi de cer,
Praf de întuneric,
Timp uitat în deșert,
Toate ascunse,
Dorite,
Imortalizate.

INCERTITUDINI

Uitări topite
În vieți zidite scurt
Așteaptă șterse
În dicționarul nemuririi,
Fără a cunoaște odihna îndoielii.
Semne de întrebare
Aleargă rotunjind privirile de ceață
Și apoi, rupte de strigătul nedumeririi,
Se transformă în puncte tăcute.
Adormite, umbre de ceață străvezie
Sculptează bănuieli invizibile,
Ce se revarsă în hohote de îndoială.
Nu știu dacă simt
Sau visez, dar
Materia îmi controlează deciziile,
Iar gîndurile îmi fug pătimaș
Din clipiri.
Subconștient obosit al temerilor,
Mințit de jocurile naive
Ale realității rănite.

Eliza SIMION

CUVÎNT

Strigăt violet
Răsună mut
Pentru a naște
Izolare de lună...
Pierdută de timp,
Uitată de noapte,
Ruptă de Ochiul ceres,
Orb devenit în Lumina...
Brațe de foc
Din stele s-adapă
Și pîntecul Tainei
Din etern se deșteaptă.
Zăgazuri s-au rupt...
Pretutindeni e Taina...
Potopul de flăcări
În zori se destramă.
Labirintul stelar
S-a-nfrățit cu Pămîntul
Noi toți rătăcim
Căutînd Taina- Cuvîntul...

Iulia COSTĂCHESCU

SUNT STEA

Sunt floare,
Dansez,
Albastră sunt,
Cer și apă.
Zîmbește-mi soare,
Sunt ochi de copil,
Zîmbește-mi lună
Sunt stea.

LA ȚARĂ

Copilăria mea s-a rătăcit pe dealuri.
Plîng frunzele de sălcii și pietrele pe maluri.
Bunicii mă așteaptă. Strîng strugurii din vii,
Strîng amintiri frumoase pentru cînd voi fi
Din nou în casa lor cu nalbe la fereastră.
Apare cîteodată, pe străzi hoinarul vînt
Cu daruri de la țară: mirosul de pămînt,
Și dor nespus din ochii blînzi ai bunei.

Dana- Mădălina CHIRICA

EMINESCU

Cobori în taină stea măiastră,
Cobori și intră pe fereastră.
De versuri inima ți-e plină

De-un colț de rază și-o lumină.
Creionul iar ți s-a tocit,
Și pe-ntuneric, rătăcit,
Cauți ceva de neuitat,
Un vers frumos și delicat
Și cauți mult, dar în zadar.
Luceafăr sfînt, o clipă doar
Să te oprești puțin din scris,
Să te gîndești ca într-un vis!
Cîte cuvinte fermecate,
În cărți și foi ai înșirate?
Tu scrii așa de ani și ani?
Tu scrii așa doar pentru bani?
Sau tot cu dragoste-ai făcut
Ceva frumos, ceva plăcut,
Și scrii prea mult ești obosit,
Și versuri fără de sfîrșit
Apari în rînduri, sus pe-o stea,
Luceafăr blînd, ești steaua mea!
Cu un talent ce te-ai născut,
Poet vestit și cunoscut,
Ai dat un nume în țara mea,
Acum de odihnești în ea!
Într-un mormînt, tăcut, umbrit
Ceva pustiu, ceva vestit
De șarină și-un tei prea sfînt.
Luceafăr bun, Luceafăr blînd,
Te-ascunzi de oameni, dară eu
Te voi păstra în gîndul meu,
Căci vers cu vers citesc etern
Și cărți, volume și-un poem.

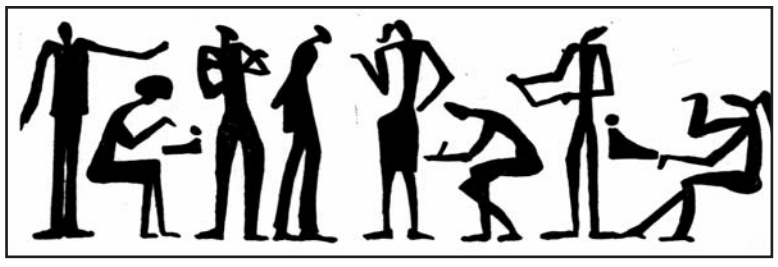

Ai scris frumos, ai scris dulceag
La capul tău acel copac,
Plînge de dor că n-a văzut
Poetul cel mai cunoscut.
Seara pe cer apare iar,
Un chip frumos, dar în zadar.
Căci nu apari aici mereu
Să scrii iar versuri pe-un trofeu.
Și sufletul pătrunde-aproape,
Și peste munți și peste ape.
Iar chipul tău dispare, cînd,
Tu vrei să pleci, luceafăr blînd!

ETERN

Vreau să zbor pe aripi de gînd,
Să ating un nor, rîzînd;
Să mă pierd în văzduh, cîntînd;
Să mă cobor înapoi, plîngînd.

Vreau să aștern pe hîrtie un rînd,
Și apoi să mă cufund în abis,
S-aud al mării cînt, răsunînd.
Ca apoi nisipul să-l fi atins.

Fir de nisip alunecînd
Viața se scurge încet, lăsînd
Urmă, că ai trecut pășind
Ca un lung și dorit alint.

Diana PASCU

DOR DE ȚARĂ

Oriunde-aș fi la tine eu revin,
Primind sărutul dimineții tale
Și roua florilor ca pe-o licoare
În fața cărora, sfioasă, mă înclin.

La poale de Carpați îngenunchez
Azi, ca să simt pe mîini mirosul reavăn
Și să mă nasc din marea ta de leagăn,
O stea să fiu, în veci să te veghez.

VIS DE COPIL

Un vis de copil
e raza din zori,
sărutul luminii,
păstrate în flori,
lume de basm
cu porți fermecate
și chei împletite
din raze curate.

Minuni ale lumii
plecați-vă fruntea
la zîmbet și ochi
cu lumină de stea.
Și oamenii știu,
planeta va spune:
un vis de copil
e-a opta minune.

Maria ANTOCHI

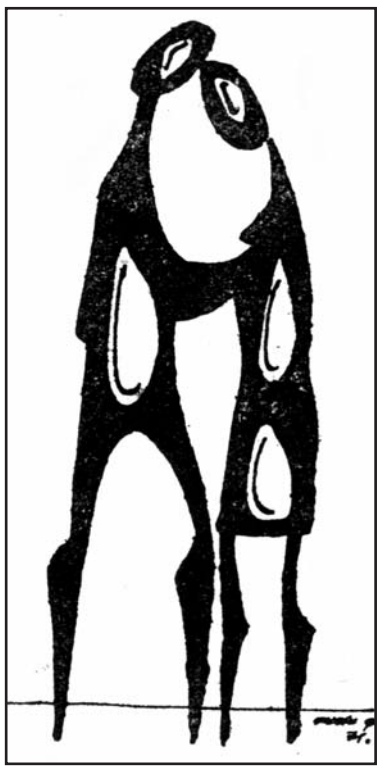

Pagină literar -artistică realizată sub îndrumarea profesorilor Magdalena ANECHITEI Gabriela ROMANO Valerian PERCĂ Subredacția Roman

AMBASADORII C.N.R.V. ÎN COMPETIȚIILE NAȚIONALE

Anca Cernat
PROFILUL ADOLESCENȚEI ÎNVINGĂTOARE

Delicată precum lujerul de frezie dar puternică asemenea lamei de floretă în căutarea punctului victorios, Anca și-a "defrișat" calea spre împlinire din prima zi a clasei a IX-a și credem că o va face pînă în ultima zi a clasei a XII-a.

O benefică sete de cultură o caracterizează. Toate obiectele de studiu o atrag. Răspunde cu plăcere la toți itemii propuși de profesori. Nimic nu i se pare imposibil atunci cînd dorește să-și atingă țelul. Visează, ca orice tînără la "iubirea cea mare". Se amuză ca o "trimbulindă", crede în oameni și în frumusețea vieții.

Dictonul ei preferat este: "Tot ceea ce nu te doboară te face mai puternic".

Are o prietenă (Andreea Bejan) cu care stă în bancă din clasa I.

Este cîștigătoarea premiului III la faza națională a Olimpiadei de istorie. A primit premiul I la faza județeană a concursului literar "Tinere condeie". A colaborat la revista "Apostolul" și la mai multe numere din revista "Școala Nouă".

Își dorește o carieră cu o confirmare națională și internațională în Relații publice și Comunicare, însușirea abilității de a îmbina reușita în profesie cu împlinirea în viața personală.

Îi dorim să ajungă în elita culturii și să nu uite Colegiul Roman Vodă.

Succes Anca!!!

Redacția

Raluca Nantu
PEISAJ SUFLETESC CU LEBEDE ȘI MACI

Ochi de miozotis diafan de madonna rafaielita și spirit scotocind fără oboseală după sensurile ultime ale existenței umane sunt atribute ale personalității puternice ce a condus-o pe Raluca spre realizarea precoce a două volume de poezie: "Locul unde cîntă lebedele" și "Macii zăpezii". Volumele poetei Ralu Nantu au o structură unitară și sfericitate.

"Lumea sură" purtînd "Trepte spre destrămare" și "Gol de lacrimi" o revoltă a tinerei autoare ce descoperă caducitatea zbaterilor omenești în "Procentualica":

"O mie de fapte trudind
pentru o singură moarte,
O mie de suflete arse
pentru un singur zeu,
Vinul să nască nestemate
altele să iubească resturile,
Să curme asprele mirări,
Să smulgă flamante
nevăzutul".

Revoltată, scriitoarea sfîșie prejudecăți și candori cuminți, "mușcă", "scuipă", plînge, se "topește în silabe", obosește, "iubește plecăciune și vise tăiate din vis", descoperă că

"E greu
să zvîcnești două inimi
străine
sub același sîn..."

Dar refuză să se declare învinsă fiindcă plîngerea îngerilor nu înseamnă moarte.

Dincolo de metafora aspră și sibilinică se ascunde încrederea poetei în victoria luminii sacre..

"Iar cînd cu țipete de diavol
vor fi ademenit înspre
adîncuri destule fiare
cu scorburi poate atunci
pescărușii mei
vor îmbrăca înapoi aripile
de înger
care li se cuvin".

Îi urăm Ralucăi succese și consacrare poetică!

Subredacția Roman

EUROCULTIN - Școala Nr. 2 Piatra- Neamț

MAMA

Mamă, dacă tu nu ai fi ,
Ce m-aș face ?
Ar trebui să te caut
Cu ochi de vultur,
Cu aripi de șoim,
Cu putere de leu,
Cu încăpățânare de catâr
Și te-aș găsi,
Chiar dacă ar fi să merg
Până unde se bat munții
În capete.
Căci de nu,
Cu siguranță aș muri
Fără zâmbetul tău cald,
Fără ochii tăi de soare.
Fără mierea vorbei tale .

TRĂIESC

Trăiesc fiecare zi,
Întrebându-mă
De ce exist.
Trăiesc fiecare anotimp,
Crezând că am un rost pe lume.
Trăiesc asemenea unui fluture,
Zburând din floare în floare.
Caut sensul cuvintelor
Pe care mi le șoptește
În taină
Viața.
Vorbele-mi răsună-n gând:
„Nu uita ce-ai fost
Nu uita ce vei fi,
Plutește drept
Și trăiește-ți cinstit
Fiecare clipă".

Irina NUȚU, clasa a III a

RAȚIONAMENT

Timpul modifică
Tot ceea ce găsește în cale
Fără să se scuze.
Se crede
Un demon ireversibil
Și un stăpân absolut.
Dar nu știe
Că eu
Îl opresc
Și îi dau drumul
Când vreau.
Habar n-are că l-am ascuns
Într-o coală de hârtie.

LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL

Cuvântul a apărut
Înainte de a se naște
Iar literele lui
Sună sec și stângaci.
Se împiedică
De propriile lor denumiri
Prea bizare.
Cuvântul nu există
Nu se naște
Nu îmbătrânește
Și nu moare.
Rămâne doar pe hârtie
Și învață vârful creionului
Să se tocească,
Învață mâna
Să obosească
Și îmi mituiește
Sufletul.
Cuvântul vrea
Să știe tot
Să exprime tot
Și să mă regăsească.

Cristina GICOVEANU, clasa a VIII a

VIS

Lui Dumnezeu îi era somn,
Nu voia decât să doarmă
Pe o pernă omenească.
A adormit cu ochii deschiși.
Visa nemurirea,
Iar aceasta zugrăvea plafonul.
Zugrăvea o fată roșcată
Jucând prinsa cu toți sfinții.
Îngerii s-au dus în iad
Iar demonii i-au invitat
La o partidă de poker.
Pariau pe aripi, pe suflet
Pe euro, pe dolari
Dar nu pe lei grei sau ușori.
El încă visa.
Visa timpul.
Într-o odaie pustie
Își strângea anii
Într-o cutie de chibrituri.
Îngerii învățau cuvinte noi
Iar Satan le scria pe o tablă roșie.
Dumnezeu visa o bunică.
Aproape că terminase să-i numere ridurile.
Treptele Raiului se dărâmaseră însă.
Accesul era interzis
Și la poalele tronului
Erau îngeri fără aripi, fără suflet, cu picioarele goale
Semănau cu oamenii
Într-o perioadă de tranziție.
Visele n-au mai putut coborî.
El își așeză mai bine perna
Și începu să se închine
În gând.

Oana MĂTASE, clasa a VIII a

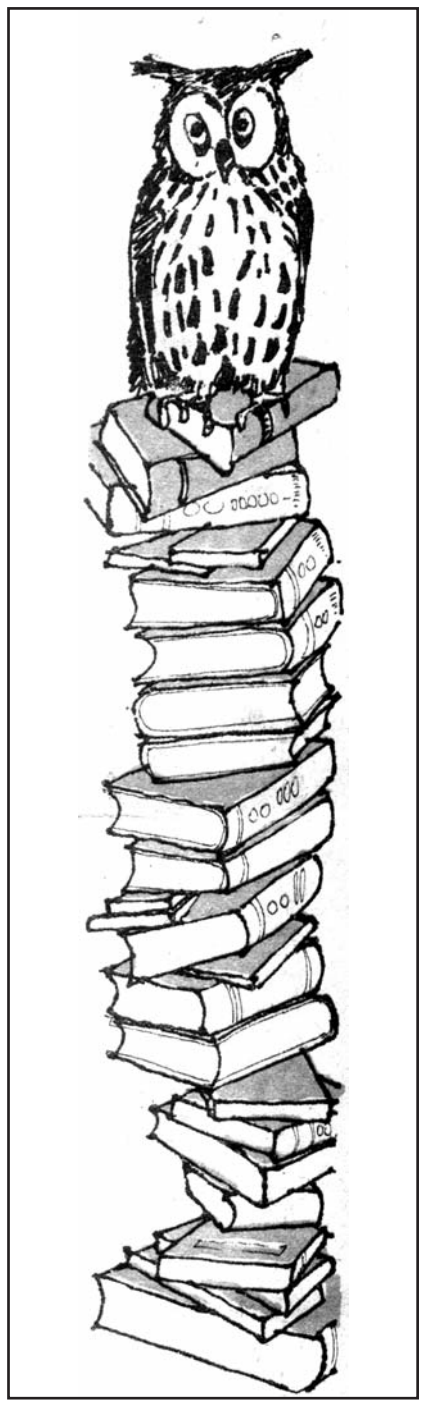

DESTUL!

(Urmare din pag. 5)

„Și al nostru, cel de patru anișori, mânca-l-ar mama, știe să facă așa!"

Desigur, "educația" micului ecran „prinde repede și bine"! Ce să ne mai mirăm dacă școlarii de la primar până la liceu aplică pe colegi „fentele" din puzderia de filme agresive, venite mai ales de peste ocean.

Cine n-ar vrea să fie personaj principal de film?

Ionel, Costică, Gigi, Fane, Vlad chiar și Edi , Orlando, Mauritzio, toți, dar absolut toți, doresc să atragă atenția colegelor. Cum să facă asta? Moda cerceilor în nas a cam trecut, telefoane mobile are toată lumea, blugi rupți așișderea. Singura „găselniță" e „schema" din filmul..... ,pe care n-o știu toți. Dacă o aplici, lași colegii cu gura căscată și devii eroul zilei! Care va să zică: dai un pumn, faci o întoarcere de 180 de grade, izbești în moalele capului, sari în aer și proiectezi călcâiul în pieptul adversarului, îl imobilizezi la pământ cu mâinile la spate și îi cari pumni cu nemiluita. Da, asta se învață, în primul rând, din superproducțiile difuzate pe marele și micul ecran.

Roadele acestei " educații „ agresive nu au întârziat să apară. Dacă s-ar pune cap la cap consecințele, ar trebui, totuși, să se responsabilizeze cineva. Cineva care se îmbogățește producând subcultură și antieducație. Acum, în numele libertății, procesul educativ este distorsionat prin aceste canale . Producțiile cinematografice din ultimele decenii, mai ales, aduc un grav deserviciu umanității în general, având în vedere procesul globalizării.

Educația se realizează de mai mulți factori: familia, școala, mediul. Dacă părinții lucrează câte 12 ore pe zi sau sunt plecați prin Italia în speranța unor câștiguri mai substanțiale , dacă școala înseamnă mai mult instrucție decât educație, iar timpul petrecut în această instituție este limitat la doar 5-6 ore, restul influenței educaționale rămâne în seama mijloacelor de informare în masă sau în „grija" străzii.

Să nu mire pe nimeni că avem atâția tineri agresivi și cu probleme comportamentale. Dacă nu se investește în școală, se investește în pușcărie și în școli de reeducare. N-ar trebui să uităm că „miracolul" japonez dar și progresul german se datorează educației și numai educației.

Probabil și tinerii kamikaze, cei care ucigând se sinucid, au fost educați într-un anumit fel. Doar niște convingeri puternice i-au făcut să disprețuiască miracolul vieții care se produce în fiecare individ.

Dacă nu se vor lua niște măsuri urgente, mă tem că deja se schițează un nou conflict mondial. Cu alte arme, mai subtile, cu alți inamici, mai greu de identificat, pe alte coordonate, mai extinse, generațiile viitoare se vor trezi, fără să-și dea seama, în cel de-al treilea război mondial. Un război atipic în care aproape fiecare este dușmanul fiecăruia.

Toți suntem responsabili pentru ziua de mâine, dar măsurile imediate, concrete, radicale, de stopare a influențelor agresivității trebuie luate cât mai curând de cei care și-au asumat politic și legislativ viitorul acestei națiuni și acestei lumi.

SF-urile care prezintă Pământul drept o planetă dominată de teroriști, de lupte pentru supraviețuire, de aparate sofisticate capabile să monitorizeze complet existența umană , pot deveni realitate, dacă acum nu se oferă tinerilor idealuri decente, viabile, morale. Ar fi atâtea lucruri de studiat, atâtea de descoperit și omul nu găsește altceva mai bun de făcut decât să-și distrugă semenul, planeta și pe cel de lângă el!

În fond vom culege ceea ce semănăm . Un proverb românesc spune „ cine seamănă vânt, culege furtună".

DESTUL cu agresivitatea!

OPȚIONALUL DE LA ARIA CURRICULARĂ

(Urmare din pag. 5)

LIMBĂ ȘI COMUNICARE

Educațională conduce la cristalizarea a două structuri principale: Curriculum-ul nucleu (core curriculum), cu o pondere de 65-80% în procesul de învățare și care este obligatoriu și Curriculum la decizia școlii, acoperind cele 20-35 de procente rămase, permițând centrarea studiilor pe nevoi specifice ale zonei, categoriilor sociale, vârstei etc. Acesta din urmă, la rândul lui, poate fi modulat în:

- **Curriculum extins pe baza unor propuneri din programele școlare elaborate pe plan național,**
- **Curriculum nucleu aprofundat, în special pentru stabilirea standardelor de performanță în vederea examenelor, sau**
- **Curriculum elaborat de școală pentru a răspunde unor necesități locale (profile ocupaționale specifice zonei etc.)**

Din acest al doilea tip de diferențiere apare tocmai noțiunea de curs opțional, avînd în vedere, așa cum spune și definiția lui, aprofundarea unor conținuturi curriculare, pentru mai buna lor stăpânire de către elevi. Și nu întâmplător frecvența cursurilor opționale la obiectele de referință - acelea care constituie discipline de examen - crește la anii terminali, cînd sporește atât nevoia profesorului de a se asigura de buna cunoaștere și de suficienta fixare a materiei, cât și nevoia copiilor de a recapitula, aprofunda sau relua diverse capitole pe de o parte, și dorința unui confort psihologic că "se face mai multă carte", pe de altă parte.

La aceste ore suplimentare, "mană cerească" pentru elevii care au conștientizat mai târziu predicțiile alarmante ale profesorilor ("nu învățați voi, că la anu', când o să vă trebuiască...") materia se poate, după caz, actualiza (acele noțiuni care nu se mai studiază în anii terminali, cum este, de pildă, morfologia în clasa a VIII-a), sistematiza (cunoștințele de sintaxă sau de teorie literară mai ales), aprofunda (stilistica, de exemplu) sau explicita (compuneri funcționale, pentru a încheia această exemplificare grosso-modo).

Asta, repetăm, în teorie. În practică - orele de curs opțional prea adesea vin să completeze la diverse obiecte normele didactice în disoluție. Până să se ajungă la situația unei clase a V-a ai cărei elevi îmi spuneau, la începutul anului trecut: "Doamnă profesoară, știți? Noi avem acuma două ore de sport. Una cu un profesor și una cu alt profesor." Pe de altă parte, la adunarea materialului pentru prezentul referat, interesându-ne de profesorii de română care au curs opțional, răspunsul aproape invariabil era "nu, la noi la școală profesorii de română au ore suficiente" sau "normele la noi sunt complete". Desigur, faptul e în interesul nostru. Dar este (ar fi!) în interesul școlii ca pregătirea elevilor să fie luată cât mai în serios și cât mai completă, în special la asemenea obiecte.

Categoric, orele de curs opțional nu se pot acorda... obligatoriu. Ar fi important pentru pregătirea elevilor, totuși, ca preferința conducerilor școlilor să se îndrepte spre opționale la obiectele "de bază", importante atât pentru examenele viitoare cât și pentru formarea elevilor. Nu de alta, dar și așa nu se mai învață mare lucru; dacă le acordăm opționale la sport și tehnologie, pe lângă ratarea șansei unei pregătiri superioare, stricăm și ce-a mai rămas din concepția elevului despre școală și învățare. Aceste opționale pot constitui o soluție de tranziție în perspectiva celei care ni se pare singura realmente viabilă: sporirea numărului de ore la obiectele principale, pentru a împiedica "galopul" prin materie și a asigura asimilarea temeinică a materiei de către elevi.

(Continuare în numărul viitor)

INTELIGENȚA ȘI SUCCESUL ȘCOLAR

Termenul de inteligență, care circulă încă din antichitate, consacart fiind de Cicero, este polisemantic; el este utilizat în maniere foarte diferite atît în viața obișnuită, cît și de specialiști. Încă nu a fost formulată o definiție care să-i mulțumească pe toți..

A fi inteligent înseamnă a stabili cu ușurință legături/ conexiuni, a identifica caracteristici comune unor serii de obiecte, fenomene, capacitatea optimă de adaptare la mediu, de găsire rapidă a unor soluții originale pentru situații limită. Cu ajutorul inteligenței reușim de cele mai multe ori să reformulăm datele cunoscute, schimbăm, transformăm, combinăm și recombinăm legături, relații, legi tradiționale, conferindu-le înțelesuri inedite.

Ca și alte aptitudini, inteligența are o bază nativă, dar și o componentă socio- culturală, fiind deci un "aliaj" între ereditar și ceea ce este dobîndit, învățat. Nu trebuie uitat faptul că inteligența are multiple conotații socio- culturale, are înțelesuri diferite de la o societate la alta. Cu siguranță inteligența unui european sau nord- american este măsurată după alte criterii decît cea a unui polinezian trăitor într-o insulă din Pacific, dar înseamnă, și într-un caz și în celălalt, a ști să folosești resursele mediului în care acționezi. Înțelegerea conceptului de inteligență este facilitată de ansamblul de factori care determină această aptitudine generală: raționamentul, memoria, capacitatea de calcul, rapiditatea perceptuală, orientarea spațială, comprehensiunea verbală (capacitatea de a înțeleg sensul cuvintelor), fluența verbală.

A răspunde la întrebarea dacă este o corelație evidentă între inteligență și succesul școlar este la fel de dificil ca și a formula o definiție mulțumitoare inteligenței, unanim acceptată de psihologi.

La prima vedere, se pare că succesul școlar poate fi văzut ca o măsură a inteligenței, ca o recunoaștere oficială a unui coeficient de inteligență relativ ridicat. Există, însă, destule exemple care contrazic această corelație; este destul să amintim numele unor personalități celebre, care au avut serioase dificultăți la școală: Einstein sau Edison, Verdi sau Picasso, Darwin sau Churchill. De asemenea nu ar trebui să uităm că destui elevi strălucitori în clasă devin niște anonimi, mai tîrziu, în domeniul în care activează. La urma urmei, inteligența este doar o promisiune de potențial biopsihologic!

Studiind modul în care diferiți oameni rezolvă situații - problemă, în anii '80 un mare psiholog american a identificat o familie mai largă a inteligențelor umane: practic, noi nu avem doar o singură inteligență, ci mai multe, cu o evoluție specifică și care se corelează, rezultînd o matrice a inteligențelor multiple. Concepția asupra inteligenței promovată de Howard Gardner este cunoscută sub numele de "teoria inteligențelor multiple" și teoretizează existența următoarelor tipuri de inteligență: lingvistică, logică/ matematică, muzicală/ ritmică, spațială/ vizuală, naturalistă, interpersonală, intrapersonală. Într-o lucrare mai recentă intitulată "Inteligence Reframed" din 1999, Gardner menționa și alte tipuri de inteligență precum cea morală, spirituală și existențială. Personal, considerăm că foarte important pentru conduita umană este inteligența emoțională.

Viziunea inteligențelor multiple poate fi preluată de învățători, profesori și aplicată la clasă. Ce ziceți, domnilor profesori?

Prof. Mihaela GHERGHELESCU
(Caleidoscop, iunie 2005)

DESPRE EDUCAȚIE... NUMAI BINE

Televiziunea educațională ar trebui strict interzisă. Copiii dumneavoastră vor avea o cruntă dezamăgire cînd vor descopei că literele alfabetului nu sar din cărți și nu țopăie alături de niște găinușe albastre.

Frank LEBOWITZ

Am făcut un curs de citire rapidă și am citit "Război și pace" în douăzeci de minute. E despre Rusia.

Woody ALLEN

Joc într-un spectacol foarte educativ. Ieri- seară am auzit pe cineva spunînd la plecare: "Sămi fie învățătură de minte".

Ken DODD

Dacă un om e prost, nu poți să-l deprostifici trimițîndu-l la universitate. Pur și simplu faci din el un prost școlit, de zece ori mai periculos.

Desmond BAGLEY

Cele mai multe teze de doctorat nu sunt altceva decît un transfer de oase dintr-un cimitir în altul.

J.F. DOBIE

Intelectualul este cel care a descoperit ceva mai interesant decît sexul.

Edgar WALLACE

Prelegerea este procesul prin care însemnările profesorului devin însemnările studenților fără să fi trecut prin mintea nici unuia.

R.K. RATHBUN

E posibil ca un om care n-a dat pe la școală să fure dintr-un vagon de marfă; dar dacă are o diplomă universitară, fiți sigur că o să fure direct calea ferată.

Theodore ROOSVELT

Am ajuns să citesc atît de ușor în latină și greacă, încît pot să iau o pagină din fiecare și să-mi dau seama în ce limbă e scrisă doar uitîndu-mă la ea.

Stephen LEACOCK

O împiedicam pe colega mea de la colegiu să-mi citească scrisorile personale ascunzîndu-le în manualele ei.

Joan WELSH

În primele douăsprezece luni de viață ale copilului îl învățăm să meargă și să vorbească, iar în următorii doisprezece ani să stea jos și să tacă.

Phyllis DILLER

Cine poate, face- cine nu, predă.

George Bernard SHAW

La început Dumnezeu i-a făcut pe idioți. Asta pentru încălzire; după aceea i-a făcut pe directorii de școală.

Mark TWAIN

Cînd o femeie devine cărturar, deobicei e ceva în neregulă cu organele ei sexuale

Friedrich NIETZSCHE

Știu că crezi că înțelegi că-ți imaginezi ce ți-am spus. Dar nu sunt sigur că-ți dai seama că ceea ce ai auzit nu-i totuna cu ce-am vrut să zic.

Patrick MURRAY

Am înțeles că Universitatea Harvard își modifică diplomele, dar am uitat dacă le mărește sau le micșorează. Ceea ce e un pas în direcția corectă

R.M. HUTCHINS

Doar cînd zeii detestă un om cu o patimă neobișnuită îl fac să aleagă meseria de învățător.

SENECA

Îți dai seama imediat că e vară cînd îi vezi pe profesori hoinărind agale pe străzi și semănînd cu niște canibali care traversează o criză de misionari.

Robertson DAVIES

La intrarea în școala noastră erai cautat de pistoale și cuțite, iar dacă n-aveai, ți se dădeau.

Emo PHILIPS

Educația este inculcarea a ceva inteligibil în cineva ignorant de către altcineva incompetent.

Josiah STAMP

Nu țin prelegeri. Nu că aș avea trac sau că aș fi un vorbitor prost, ci pur și simplu din cauză că detest genul de oameni care asistă la prelegeri și nu vreau să am de-a face cu ei.

H.L. MENCKREN

Le datorez enorm profesorilor mei și țin morțiș să le-o plătesc într-o bună zi.

Stephen LEAKOCK

Cînd un profesor i se adresează unui elev folosindu-i numele întreg, e de rău.

Mark TWAIN

Trebuie să cazi pe gînduri în fața unei țări unde bombele sunt mai deștepte decît absolvenții de liceu. Cel puțin bombele pot să găsească Irakul pe hartă.

Whitney BROWN

MITOS ȘI LOGOS, MODELE ALE GÎNDIRII UMANE

(Urmare din pag. 5)

Că suntem pătrunși de puterea sacră, exaltantă a evenimentelor pe care le rememorăm și le reactualizăm (ca în mitul antropologic al lui Platon din Protagoras- n.n.) Astfel, Mircea Eliade clasifică structura și funcția miturilor printr-o hermeneutică clară a acelei gîndiri trăite care s-a pierdut.

Astfel că mitul nu mai reprezintă o explicație menită să satisfacă o curiozitate științifică, ci o povestire magică ce face din nou să trăim o realitate originară și care corespunde unei profunde nevoi religioase, unor năzuințe morale, unor exigențe sociale practice. De aceea mitul este un element esențial al civilizației omenești, nu o ficțiune de basm, ci o realitate vie.

Faptul că Prometeu se împotrivește lui Zeus întru binele omenirii nu este o revoltă atee, cum au explicat unii interpreți, ci relevă o dialectică foarte adîncă a interferenței acțiunii umane cu planul divin, tema hesiodică a hybrisului. Mînați de hybris, oamenii, ca și Prometeu, acționează în mod exagerat, în planul armoniei divine ("cosmos" în grecește înseamnă "ordine"), astfel încît devin autorii propriilor lor suferințe. Hybrisul este trufia nesăbuită care depășește măsura ordinii divine, dare care are un rol central în dogmatica jupiteriană, așa cum au patimile lui Cristos în dogmatica creștină. O apropiere între Prometeu și Cristos vor face scriitorii de mai tîrziu (Shelley, Spitteler, Eftimiu, Camus), observînd însă și deosebirile, conturate de N. Frye în "Anatomia criticii".

Arhetipul Prometeu modelează astfel, în religia jupiteriană a grecilor, o dialectică a gîndirii trăite în cele trei perspective mitologice de la Hesiod (sec. VIII î.Hr.) la Eschil (524- 456 î.Hr.) și pînă la Platon (427- 347 î.Hr.)

ARTE & MESERII * ARTE & MESERII * ARTE & MESERII * ARTE & MESERII

Note de lector:

"BLESTEME" ȘI "SCRISORI" DESCHISE

(Urmare din numărul trecut)

Pentru Cezar Țucu nimic nu mai pare a fi sfînt. Întreaga realitate înconjurătoare, fie că e vorba de comportamentul celor din jur, de căutarea răspunsurilor, niciodată găsite, la marile întrebări ale omului, la viața politică, socială, culturală etc., toate sînt luate peste picior, persiflate și, tot în stil arghezian, mizînd pe surpriza ultimului vers. Nu ezită să se autopersifleze, minimalizîndu-și propria creație (o fi cochetărie poeticească, oare?!)

A doua parte a cărții aduce în discuție cîteva aspecte tot din actualitate: starea învățămîntului românesc, care în ultimii ani a cunoscut "radierea competenței exemplare" și promovarea bazată pe "prostie, lingușeală și minciună" ("cum să fie școala mare, cînd conducerea e mică?") Nu sînt iertați nici "cei ce luptă pentru os", în timp ce "vlăguitele ființe, după ce-s pensionate", abia supraviețuiesc; nici "actuala creatură superdezorientată și lipsită de cultură"; nici corupția care "A prins viață chiar în Raiul din grădinile Eden"; nici intrarea în UE și consecința acesteia: "România va fi ștearsă de pe viitoarea hartă!"

Dar, indiferent de problematica abordată (uneori foarte serioasă), tonul rămîne glumeț, șăgalnic, într-o notă ironică crescendo, în versuri gustate mai ales de categoriile de cititori din rîndul cărora își extrage incriminații: clasa politică, sistemul de învățămînt, de exemplu, cu manageri nepricepuți și corupți.

Caracteristica generală a poeziei lui Cezar Țucu din această carte și din celelalte care conțin "blesteme" și "scrisori", deschise le-am numi noi, construite în versuri memorabile, unele, sau de valoare îndoielnică, altele, toate nelipsite de metaforă, este folosirea ironiei în toate formele ei, de la aspectele rafinate, prezentate cu eleganță și menajamente, la persiflare și autopersiflare și pînă la tonul polemic, violent și agresiv, sarcastic, de invectivă al pamfletului versificat, născut din "dorința de a mai înțepa vreunul" cu "șfichiul de bici rotit ca să lovească/ Pe cel care opune rezistență", pamflet din care cu greu se pot extrage citate (ar merita citate poeme întregi), citate ca acela cu care încheiem rîndurile de față (riscînd catalogarea de către poet în rîndul, în tagma "agramaților" ce-i judecă opera), și care se referă la felul în care Eva l-a corupt pe Adam: "...-ntîiul dintre oameni mituit/ S-a lăsat Adam, tătucul, prea ușor ademenit/ De-o Evă, ce sub frunză ținea darul de șantaj/ Purtătoarea clorofilei fiind singuru-ambalaj,/ Ce-acoperea comoara, așteptată de-un Adam/ Cu atîta nerăbdare, făr'-a bănui un dram/ Că-n curînd sosi-va timpul trecerii la decontat,/ Și nu peste multă vreme Eva l-a amenințat:/ De nu va mușca din fructul cel oprit, poftele lui,/ Începînd cu următoarea noapte să le pună-n cui!" ***(Constantin TOMȘA)***

APOSTOLUL LITERAR și ARTISTIC

COLEGIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA; Constantin TOMȘA; Ștefan CORNEANU

„Religie" sau „educație religioasă"?

„Cea mai înaltă artă este aceea de a forma bine pe om, care este ființa cea mai ciudată și mai schimbătoare și mai greu de condus dintre toate viețuitoarele".
J. A. Comenius

Înainte de a intra în amănunte privind educația religioasă este necesar să definim conceptul de „educație". Din punct de vedere etimologic, termenul „educație" poate fi dedus din latinescul „educo, educare" - a îngriji, a crește (plante sau animale). În secolul al XVI-lea, întâlnim, cu înțelesuri similare, la francezi, termenul „education", din care derivă și cel românesc „educație". Termenul poate fi dedus și din latinescul „educe, educere" - a duce, a conduce, a scoate. După părerea multor pedagogi, ambele traiecte etimologice sunt corecte.

Educația exprimă o funcție exclusiv umană și de natură spirituală. Ea exclude hazardul, acționează în mod constant și continuu, realizând o legătură organică între tot ceea ce poate contribui la perfecționarea omului.

Educația religioasă constituie una dintre problemele de substanță ale societății românești în general și ale politicii educaționale, în special. Reintroducerea religiei ca disciplină de învățământ, după evenimentele din decembrie 1989, trebuie salutată, chiar dacă, încă, mai sunt voci împotrivă. Educația religioasă constituie o latură aparte a educației, ce presupune o mare responsabilitate, întrucât se lucrează cu sufletele copiilor. Ne întrebăm, cum este firesc, ce titulatură trebuie să aibă această disciplină: „religie" sau „educație religioasă"?

Religia (latinescul „religio"- legătură) reprezintă legătura liberă, conștientă și personală a omului cu Dumnezeu. Trăirea religioasă și manifestarea religiozității în fapte concrete de viață se cer a fi formate în școală.

În ceea ce urmărim noi, după cum sublinia și dl. prof. univ. dr. Constantin Cucoș, sintagma „educația religioasă" este cea mai corectă și mai fundamentată științific decât expresiile „religie", „educație moral - religioasă" sau „spiritual - religioasă" , morala fiind tocmai aplicarea în practică a educației. Termenul „religie" cuprinde un sens vast: catehism, morală creștină, dogmatică, studiu biblic, artă creștină, liturgică, practică și trăire religioasă, istoria religiilor etc. Factorul moral e supus evoluției, cel al credinței este etern. Morala creștină este un derivat al religiei creștine, o punere în practică a dogmelor acesteia. Educația se realizează atât în școală cât și în afara acesteia (în familie, pe stradă etc). Marii pedagogi precum: J. A. Comenius, J. J. Rousseau, I. Kant, I. Găvănescul, D. Drăghicescu, I. Nisipeanu, G. G. Antonescu, V. Băncilă, Șt. Bârsănescu etc., au acordat o deosebită atenție educației religioase atât de necesară în formarea caracterului moral și religios al omului. Astfel, I. Găvănescu afirma în 1923: „Educația religioasă este producerea și dezvoltarea acelui sentiment superior de legătură între om și ceva mai presus de toate interesele vieții trecătoare; sentiment de legătură cu ceva veșnic și nesupus concepției noastre spațiale, un suflet, un principiu, o lege, o putere care stăpânește și cârmuiește totul". Pr. prof. Dumitru Călugăr o definea „o acțiune specific umană, care se desfășoară conștient de către educator, conform unui plan și unei metode bine precizate. Ea este susținută de iubire, de încredere, de libertate și de harul lui Dumnezeu și are drept scop realizarea caracterului religios - moral, cu desăvârșirea lui în personalitatea creștină".

Religia reprezintă și o formă de spiritualitate ce trebuie cunoscută de către elevi, educația religioasă invită la reflecție și autocunoaștere, aduce un nou suflu aspectelor relaționale, responsabilizează eul.

Astfel educația religioasă nu reprezintă nicidecum o îndoctrinare sau prozelitism religios (ideologiile de tip sectar nu își au locul în tranșarea problematicii educației religioase), ci constituie o componentă a educației (în sens global) alături de educația estetică, intelectuală, fizică, morală, civică, tehnologică, artistică etc. Între religie și cultură trebuie să existe relații de întrepătrundere și complementaritate. Personal, consider că, la clasele primare și gimnaziale, educația religioasă ar trebui realizată de către profesorii calificați și cu o înaltă ținută morală (din nefericire sunt foarte mulți preoți care predau fără a avea și pregătirea pedagogică necesară, ceea ce face ca, uneori, retorismul amorf, impresionist sau strident al acestora să fie păgubitor atât pentru religie, cât și pentru educație), prin etalarea conținuturilor religios - morale din secvențele biblice sau alte surse bibliografice. La clasele de liceu se pretează drept o disciplină cu caracter de cultură și istorie a religiilor, neuitând faptul că accentul trebuie pus pe latura formativă.

Școala trebuie să asigure o instruire preponderent religioasă spre materializarea valențelor formative ale acestei educații. Nu este benefic să existe două tipuri de curriculum - uri: unul secularizat și altul religios, ci este necesar unul singur în care elementele celor două tendințe să se unească prin valorile comune ce se vor regăsi în conținuturile învățământului, fără ca informațiile transmise elevilor să fie antinomice.

Cu toate că profesorii de religie încă nu au o experiență suficientă în abordările inter- sau trans-disciplinare, educația religioasă este abordată într-o viziune modernă, în raport cu reformele din sistemul de învățământ românesc.

Angajarea societății românești în contemporaneitate a oferit educației religioase posibilități largi de manifestare în școală și în familie. Educația religioasă dovedește o puternică funcție informativă, punând la dispoziția elevilor cunoștințe, specifice fiecărei vârste, din domeniul religiei, din domeniul teologiei traducându-le în fapte.

Drd. Mihai FLOROAIA,
profesor la Școala „Spiru Haret" - P. Neamț

BLESTEM 51

Literatura lumii-am răsfoit-o
Din zori în zori, pînă uitam de mine,
Dar nicăieri nu am găsit, iubito,
Pe careva să semene cu tine!

Pe fiecare pagină de carte
Se vede-amprenta degetelor mele,
Ca mărturii cătărilor deșarte
A uneia mai trasă prin inele!

Voi da și fila ultimei cărți scrise,
Poate-înainte de-a sosi momentul
Desfacerii blestemului cu vise,
Și tot nu-ți voi găsi echivalentul!

BLESTEM 71

Mai lasă-mi, Doamne, inima să bată
Cît să termin, măcar, acest poem,
În care-am pus durerea lumii toată,
Considerîndu-l ultimul blestem!

Știu că nici Ție prea ușor nu-ți vine,
Răbdîndu-mă atîta vreme, dar,
De data asta lasă de la Tine
Că nu o fi sfîrșitu' lumii iar!

Și-apoi, Tu nimănui nu dai raportul
În legătură cu ce faci și dregi,
Așa că, rogu-Te, cît popii ortul
Nu l-am dat încă, să mă înțelegi!

Și pune muza să mă urmărească
Cum n-a făcut-o, poate, niciodat',
Ca, în sfîrșit, pe lume să se nască
Întîiul mare vers adevărat!

Cezar ȚUCU
(Din volumul Alte scrisori și blesteme)

ARTE & MESERII * ARTE & MESERII * ARTE & MESERII * ARTE & MESERII

„A fi înseamnă a fi creator, restul nu suntem!"

DAN IACOB
Lasă-te locuit,
Editura Timpul, Iași, 2004

Acesta reprezintă motto-ul pe care Dan Iacob și l-a luat drept crez în viață, străbătându-i întreaga sa creație.

Licențiat al Institutului Politehnic București, cu înclinații spre teatru, filozofie și teologie, preocupat mereu de căutarea de sine, autorul prezintă ideile, cugetările, analizele și meditațiile sale sub forma unui jurnal filosofico-literar. Cartea este structurată în două părți: Lasă-te locuit și Neodihnirea de Ființă. Partea I apare ca un jurnal în șapte părți, fiecare dintre ele purtând titlul: „Și a fost o seară și a fost o dimineață: ziua întâi, a doua, a treia etc." Pe tot cuprinsul celei de a doua părți avem de a face cu meditații teologico - filosofice privind menirea Ființei în creație.

Tema neodihnirii de Ființă străbate întregul eseu constituind un adevărat „fir roșu" al meditațiilor autorului: „te odihnești de Ființă, atunci când te simți ființă... Trăim, pregătindu-ne vasul ființei pentru a putea fi locuiți: de un gând, de o idee, de un înger, de Dumnezeu - lubire... dragostea te poate odihni de ființa secundă - socialul - și de Ființa primă - Dumnezeu." În final își exprimă dorința de a se lăsa locuit de Dumnezeu, de sămânța Cuvântului. Noi trebuie să fim pământul cel bun în care rodește Hristos pentru a putea afirma asemenea Sfântului Apostol Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine" (Galateni II, 20).

Frământat de problemele interioare specifice oricărui tânăr absolvent de învățământ superior, în perioada 1984-1986, Dan Iacob ține legătura prin scrisori și apoi direct (vizita făcută la Pălținiș în perioada 19-24 august 1986) cu filosoful Constantin Noica. Este un moment deosebit, aproape imposibil să-l descrii în cuvinte, să te afli în preajma unui asemenea om de cultură după ce i-ai parcurs în întregime opera. În dialogurile avute, filosoful definește filosofia, poate spre surprinderea multora, „o formă de anticunoaștere..." motivând că omenirea a recurs la ea „când celelalte drumuri spre cunoaștere s-au blocat..."

Interesant este modul în care fiul lui Noica, monahul Rafail de la Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul (Essex, Anglia) percepe cuvântul filozofie: „iubirea înțelepciunii... Or înțelepciunea lui Dumnezeu este Hristos...Tot ce este civilizație și cultură eu o văd numai ca o pregătire a omului pentru Dumnezeu... Devenirea omului este întru ființă, Ființa fiind Însuși Dumnezeu. Toată viața creștinească este făptuire, nu filozofie...omul se poate mântui chiar și analfabet și trăindu-și toată viața într-un sătuc dintr-un vârf de munte sau ascuns, ca Sfântul Siluan într-o mare comunitate de călugări. Poate regăsi universalul prin rugăciune." Pentru monahul Rafail, religia reprezintă cel mai înalt cer, în timp ce pentru tatăl său, filosoful, cerul culturii este cel mai înalt.

Foarte motivat de actualul context („un mediu care pune între paranteze cultura" deoarece viața ne constrânge să ne umplem timpul cu problemele cotidiene), autorul vorbește despre salvarea prin cultură, amintind despre voința de cultură întâlnită la Noica. Noi, oamenii, existăm numai în măsura în care ne angajăm ființa în ceva mai cuprinzător decât noi înșine. Astfel Dan Iacob menționează trei nivele umane: Omul viețuitor, Omul creator, Omul care se crează pe sine. Tocmai puterea creatoare a omului îl separă pe acesta de animal. Creația își merită într-adevăr numele în măsura în care nu este un scop în sine ci expresie a experienței de transformare lăuntrică a creatorului. Cultura este luptă, este neodihnire de Ființă. Rugăciunea și închinarea ne poartă spre odihnirea în Ființă. Astfel cultura și închinarea sunt în și înspre Duh.

Recomand călduros lucrarea domnului Dan Iacob tuturor celor care doresc să parcurgă o sinteză a gândirii filosofice prin prisma unor însemnări și meditații adunate în aproximativ un sfert de veac și totodată un mod de a privi și accepta viața.

Drd. Mihai FLOROAIA,
profesor la Școala „Spiru Haret" Piatra- Neamț

Elevul din ciclul primar și calculatorul

Acum, la început de mileniu III, devine tot mai necesară utilizarea calculatorului în fiecare ramură a economiei și nu în ultimul rând în sistemul educațional.

Prin specificul și valențele sale, în sine, calculatorul se constituie ca un autentic mijloc de învățământ numai că lui i se asociază, în mod obligatoriu, un soft (o dimensiune informațională), un pachet de obiective ce trebuie atinse, o anumită combinare de metode și procedee ceea ce transformă, în ultimă instanță, utilizarea sa într-o strategie didactică. Acest lucru este cu atât mai evident dacă ne gândim la combinarea: calculator (mijloc) - I.A.C. (metodă) - activitate individuală (formă de organizare). Desigur că prin structura soft-ului și prin sarcinile didactice elaborate, deși pleacă de pe pozițiile unei strategii algoritmice, folosirea calculatorului poate deveni, în funcție de exigențe, strategie euristică.

Aportul utilizării PC-ului în ciclul primar

Pentru copii, calculatorul înseamnă mai mult divertisment, mai mult timp petrecut în fața monitorului, mai puțin timp alocat lecțiilor. Dar această dorință de a lucra la calculator poate fi controlată și îndrumată de către părinți în scopuri constructive. O pregătire temeinică poate înlocui orele întregi ale copiilor în compania jocurilor pe calculator. Aceste jocuri pot fi instructive dacă sunt jocuri de atenție, jocuri de perspicacitate, jocuri logice. Putem înlocui jocurile distractive cu programe și CD-uri educaționale, pe diferite teme. Sunt extrem de interesante și educative programele multimedia care prezintă marile muzee ale lumii, sau părțile componente ale corpului omenesc. Copiii pot reține mai ușor date despre viețuitoarele Terrei urmărind diferite CD-uri. Calculatorul se dovedește a fi util și în învățarea unei limbi străine, sub forma unor jocuri de construcție. Mijloacele de învățământ ușurează nu numai achiziționarea cunoștințelor (funcția informatică), ci și formarea de abilități și capacități intelectuale (funcția formativă).

Vă prezentăm și o listă cu câteva dintre CD-urile educaționale disponibile, care pot fi folosite în învățarea mai ușoară și mai eficientă a diferitelor discipline în funcție de particularitățile de vârstă și nivelul de cunoștințe deja acumulate. Fiecare dintre aceste CD-uri are menționată și vârsta pentru care este adecvat și nivelul de pregătire.

Pentru învățământul primar se poate alege între următoarele CD-uri: matematică - clasa I - Adunarea și scăderea, clasa a II-a: Înmulțirea și împărțirea, clasele III - IV - Numerele naturale și ordinea efectuării operațiilor. Aceste programe cuprind în special exerciții și probleme prezentate într-o formă atractivă. Exemplu: matematică - clasa I: „Pe o ramură sunt 7 rândunele. Au mai venit două. Câte rândunele sunt în total ?" Problema are în primul rând un suport audio. Copilul poate în același timp să observe o ramură pe care sunt așezate inițial 7 rândunele. Copilul observă și celelalte două rândunele care vin în zbor și se așează lângă celelalte. El le poate ușor număra deoarece poate vizualiza problema cu foarte mare ușurință. Copilul are posibilitatea de a scrie efectiv rezultatul dar în cazul alegerii unei soluții incorecte, calculatorul îl avertizează.

Tot în scop educațional se pot folosi CD-uri cu muzica clasică (Mozart, Beethoven, Vivaldi) sau cele din domeniul artei care prezintă diferite capodopere ale artiștilor plastici celebri sau ale sculptorilor.

De asemenea sunt jocuri logice care solicită stabilirea unor corelații între cuvinte și imagini, jocuri care solicită memorarea vizuală (imagine, poziție în spațiu), care anagramează cuvinte din domenii diferite sau care folosesc dominouri în prezentare și solicită stabilirea unor relații între ele.

Având un calculator la dispoziție, elevii pot deveni preocupați de noile programe interesante care vin în completarea cunoștințelor acumulate în cadrul școlii.

În urma testării jocurilor în cadrul unui grup format din 80 de copii s-a ajuns la următoarele concluzii pentru dezvoltarea jocurilor logice pe calculator: sistem de recompensare vizual și sonor, număr redus de iterații, selecția gradului de dificultate, avertizare sonoră și vizuală pentru răspunsuri corecte și greșite.

Se pot realiza astfel jocuri atractive și în același timp să dezvoltăm anumite capacități. Condiția este că strategia de realizare a jocului să mențină viu interesul utilizatorului. Ea trebuie să fie subordonată obiectivului final.

Dotarea unităților școlare cu rețele de calculatoare permit cadrelor didactice să adopte pentru diverse opționale care permit acumularea unor cunoștințe minimale referitoare la utilizarea unui calculator personal, dezvoltarea unor priceperi și deprinderi de lucru. Avantajele pe care le oferă aceste opționale sunt multiple, printre care amintim:

- bună cunoaștere a modului de lucru pe calculator;
- o bună cunoaștere a programelor de grafică, editare de texte și calcul tabelar;
- dezvoltarea atenției și a perspicacității cu ajutorul jocurilor;
- dezvoltarea simțului estetic prin îmbinarea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor dobândite în cadrul orelor de educație plastică, educație moral - civică, citire - lectură, etc.;
- valorificarea timpului liber într-un mod util, plăcut și educativ.

În educație, calculatorul aduce în mediul elevului o serie de fenomene și procese complexe, astfel inaccesibile; asigură facilități grafice care permit celui ce învață să perceapă complexitatea unor fenomene din perspective diverse într-un timp scurt; sunt dotate cu software multifuncțional adecvat, putând propune modele alternative unor situații și scurtând calea de înțelegere a acestora, optimizând procesul cunoașterii într-o lume aflată astăzi, sub imperiul asaltului informațional.

Lucrul elevului cu calculatorul, atunci când este controlat și îndrumat, nu înseamnă o pierdere a timpului, ci o modelare corespunzătoare a personalității copiilor prin jocuri.

Înv. Nicoleta Iamandei,
înv. Mihaela Iamandei,
Școala Ion Creangă, județul Neamț

Rubrică coordonată de Dan AGRIGOROAE

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Vasile Ailincăi, Emil Roman

RĂDĂCINI LA BĂLȚĂTEȘTI

(Piatra Neamț, Editura Alfa, 2005, 220 p.)

Monografia "Rădăcini la Bălțătești", asupra căreia încercăm să ne oprim, este o reușită istoriografică și nu este un caz singular.

Monografia cuprinde, în egală măsură, fapte și știri asupra evoluției, demografice, a spațiului locativ, administrației locale, ordinei publice, asistenței medicale. O atenție specială a fost acordată Sanatoriului balneoclimateric și de recuperare medicală "Dr. Dimitrie Cantemir", momentul de început al acestui stabiliment și evoluția lui pînă în ziua de azi. Este firesc ca autorii să insiste asupra acestui spital, el fiind, de fapt, emblema stațiunii balneoclimaterice a localității.

Autorii nu neglijează în paginile lor activitățile productive- agricultura, producția manufacturieră, serviciile publice. O mare atenție se acordă activității școlare și în special a datinilor specifice colectivității.

Din păcate- scriu autorii, cu vădit regret- "obiceiurile și datinile tradiționale și-au alterat forma și conținutul, mai ales după libertatea, uneori greșit înțeleasă, cîștigată odată cu anul de grație 1989". În orice caz, cîntecele, povestirile, versurile satirice, datinile de Crăciun, Anul Nou, la nașterea și botezul copilului, la nuntă, la sărbătorile pascale și în alte cazuri, sunt pline de savoare, nelipsite uneori de accente satirice. Ele demonstrează anumite calități ale localnicilor pentru poezia populară, pentru filozofia versurilor și a frumuseții conținutului nealterat al cîntecelor sau urărilor ocazionate de momente festive.

Oamenii de seamă ai comunei Bălțătești sunt elogiați în monografia respectivă: dr. Dimitrie Cantemir (o simplă coincidență de nume cu eruditul voievod Dimitrie Cantemir), notarul Ioan Timofte, cel care a lăsat în manuscris un jurnal zilnic cu cele mai importante evenimente ale localității- starea vremii, cultura plantelor, al doilea război mondial și sacrificiile umane locale în această conflagrație mondială, educatoarea Maria Oprea, personalitate de mare cultură, poetă, colaboratoare a savantului Nicolae Iorga, acad. Gh. Platon, profesor al Universității "Al. Cuza" din Iași, lectorii universitari Mihai Timofte și Apostol Paulina, ing. Mircea Răscănescu și nu în ultimul rînd sublocotenentul Mihai C. Oprea.

Nu putem încheia prezentarea acestei meritorii monografii fără a consemna faptul că aceste meleaguri, pline de istorie, care au fost străbătute și descrise cu măiestrie de profesorul Calistrat Hogaș, se află la 11 km distanță spre Tg. Neamț de Humulești, locul de baștină a neîntrecutului povestitor Ion Creangă; că în cimitirul mănăstirii Văratec odihnește pentru vecie Veronica Micle, poetă și prietena lui Mihai Eminescu, că scriitori sau poeți ca Mihail Sadoveanu, Alex. Vlahuță sau alții și-au petrecut o parte din viață aici.

Monografia "Rădăcini la Bălțătești" se recomandă prin ea însăși, este rodul unei munci tenace, perseverente. Este cea de a doua ediție, mult îmbunătățită și îmbogățită cu semnificative informații inedite și prezentate cetățeanului cu măiestrie și competență. Mă gîndesc la faptul că dacă cercetarea monografică a localităților și publicarea cercetării s-ar realiza, am asista la un volum complex de date și fapte care ar completa- suntem siguri- istoria mare, istoria națională, cu momente mai bune sau mai rele, adică cu realitatea în față, am ști infinit mai mult despre cum a trăit și trăiește poporul român, ce obiceiuri și datini are, ce rol a jucat în trecut și joacă acum biserica, ce realități sunt cuprinse, în fine, în mentalitatea românilor, care este gradul lor de cultură și multe, multe altele. Monografia semnatarilor Vasile Ailincăi și Emil Roman nu este altceva decît o mică parte a istoriei naționale, recomandată celor care cred în simpla istorie și că ne ajută să devenim mai buni, mai demni și mai apropiați de ceea ce se cheamă Istorie adevărată.

Prof. univ. dr. Emilian BOLD

ATESTĂRI DOCUMENTARE DIN SEC. XVII DE BISERICI ȘI PREOȚI ÎN BĂLȚĂTEȘTI ȘI GHINDĂOANI (I)

Din diverse motive obiective, documentele scrise înregistrează fapte, evenimente etc. uneori cu o deosebită întîrziere. Așa, de exemplu, în cazul ce îl analizăm, existența bisericilor din Bălțătești și Ghindăoani este atestată de documente scrise cu o foarte mare întîrziere față de existența lor efectivă.

Înainte de a vorbi de existența unor biserici în arealul Bălțătești descoperirile arheologice de la Davideni- Neamț, atestă existența unor mari așezări omenești încă din sec. V- VI d.H. deci din perioada de formare a poporului român. Dintre numeroasele materiale arheologice descoperite, unele sunt obiecte creștine sau cu însemne creștine. Dintre acestea, de o deosebită importanță este realizarea imaginii Mîntuitorului Hristos pe o fibulă (agrafă), confirmînd astfel sintagma că "românii s-au născut creștini" (1).

Este, deci, indubitabil faptul că în satele moldave, respectiv la Bălțătești și Ghindăoani au existat creștini, au existat biserici creștine cu foarte mult timp înainte de atestarea lor prin documente scrise din sec. XVII, cum este documentul din 22 noiembrie 1628, care dovedește existența a două biserici, atunci în ruină, în satul Ghindăoani. Este vorba de o informare a pîrcălabului (prefectului) de Neamț care, însoțit de un vornic de poartă, conform cărții (ordinului) primit de la Domnul țării, Radu Mihnea, a colindat ținutul pentru a depista țăranii fugiți de pe moșiile boierești sau mănăstirești. Documentul glăsuiește astfel: "Și am dat în hotarul Ghindăoanilor și am văzut două biserici răsăpite (dărîmate) de domnii cei bătrîni (ce au domnit mai înainte) și am văzut acel hotar împresurat de doi călugări, ce au fost frații Radului Voievod".

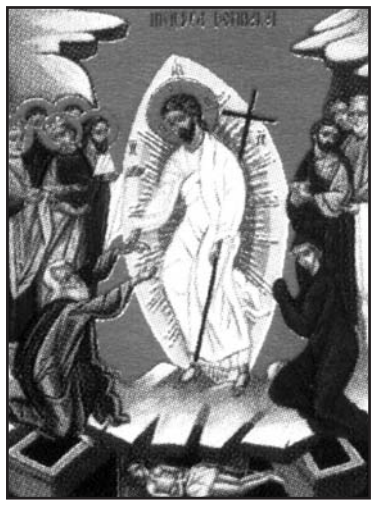

Un document, datat din 2 februarie 1665, atestă existența unor preoți, deci, implicit, a unor biserici din mai multe sate și chiar numele

unora dintre ei. În document se menționează: "... Silioan- egumenul de la schitul Varlaam, popa Gligorie din Mînjești, popa Ionașcu și alții din Grumăzești, Urecheni, Bălțătești, Ciohlăiești, Corni și Vindăoani".

Trebuie menționat că Mînjești era în sec. XVII un sat în imediata apropiere a satului Bălțătești, cu moșia, biserica și preotul său. În multe documente din acea perioadă, ele erau menționate împreună, amîndouă fiind inițial sate domnești, apoi amîndouă au fost "miluite" (date) de domn aceluiași boier. Din motive necunoscute încă nouă, de la începutul sec. XIX satul Mînjești nu îl mai găsim menționat în documente, el contopindu-se probabil cu satul Bălțătești. Nu este întîmplător faptul că, în zilele noastre, zonei nordice a satului i se spune Mînjești, ca și tarlalei din extravilan, aflată în apropiere. A doua mențiune se referă la "Vindăoani", care este una din vechile denumiri ale satului Ghindăoani.

Un alt document ne reconfirmă numele a doi preoți- menționați mai sus- și ne fac cunoscute numele a încă doi. Este vorba de un document din 30 mai 1673, emis în satul Tîrpești cu ocazia judecării de către domn a unui conflict între călugări de la mănăstirile Agapia și Secu și un grup de boieri, pentru Țolici.

Printre cei invitați să asiste la acest proces sunt pomeniți: "Ionașco, popa Vasile, Gligorie, Crețu și alți megieși și oameni bătrîni din jurul satului".

Cele mai vechi informații scrise, care atestă în mod expres existența unor biserici în Ghindăoani și Bălțătești sunt următoarele:

- un document care atestă că la 12 iulie 1642 "... preotul Filimon și preoteasa lui Crîstina, cu copii lor Andronic și Nasta am cumpărat această carte Anghirest 5, să fie pentru rugăciunea și pomenirea noastră și a părinților și copiilor noștri; și am dat-o la biserica voievozilor Mihai și Gavril din satul Vindăoani... Această carte am legat-o și am îndreptat-o și am înfrumusețat-o, eu singur, diaconul Ion din Țara Ungurească, lîngă Cetatea Sibiului și a plătit popa Lazăr și preoteasa lui Nasta și nepotul lui

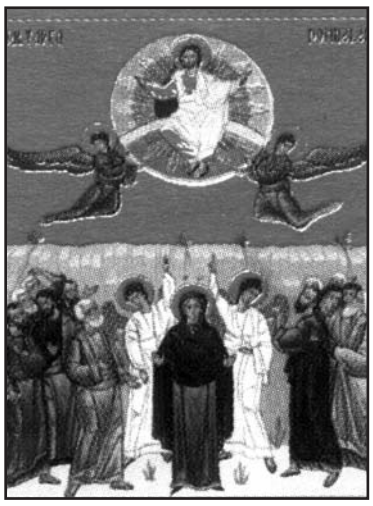

popa Filimon din același sat Vindăoani..."

Prof. univ. Victor TĂNĂSESCU

(Continuare în numărul viitor)

LEON MREJERIU

ȘASE DECENII DE POSTERITATE

Începem anul școlar 2005-2006 cu nădejdea că, în sfîrșit, mult dorita și îndelung așteptata "reformă a învățămîntului românesc"- de fapt, refacerea și reabilitarea lui după devastările totalitarismului 1948- 1989- se va finaliza și învățămîntul nostru "își va reveni la teapă ca apa la matcă".

Neamul, care a sintetizat înțeleapta zicală că "Școala face omul om ca altoiul pomul pom", a creat un învățămînt unitar românesc, comparabil și competitiv cu oricare altul din lume. La această măreață împlinire românească a contribuit structural și județul Neamț; atît prin vocația educativă a ceea ce am putea numi "spațiul Ceahlăului" cît și prin lucrarea unor ilustre chipuri didactice nemțene. Printre acestea, un loc aparte îl ocupă admirabilul învățător - LEON MREJERIU- pe care îl sărbătorim acum la 60 de ani de la moarte (14. oct. 1945), survenită la Mizil în timp ce revenea din refugiu. A fost înmormîntat acolo, dar adus la Piatra- Neamț în 1968, cînd a murit și soția sa, Eugenia, și ea o remarcabilă institutoare la Piatra - Neamț. A fost o familie model, a crescut 6 copii.

Performantul pedagog și om al cetății s-a născut în satul Cotărgași, com. Broșteni (pe atunci în Neamț, acum în Suceava). După șase clase primare făcute la Broșteni cu mirabilul învățător Mihai Popescu (1861- 1922), a studiat doi ani la gimnaziul din Fălticeni, unde a fost coleg de clasă și prieten cu Mihail Sadoveanu. Mai tîrziu, vor colabora la editarea cărților de citire pentru toate clasele școlii primare. Va continua studiul la Școala Normală "Vasile Lupu" din Iași, absolvită în 1899. Deși rezultatele la examene (primul pe țară) îi dădeau dreptul să aleagă un post într-un oraș mare, el a venit în satul Crucea din comuna natală, făcînd din școala de acolo una cunoscută în toată țara. Chemat de fostul lui învățător, merge în 1904 ca învățător la Orfelinatul Agricol "Ferdinand" din Zorleni (lîngă Bîrlad), unde M. Lupescu era director. În colaborare cei doi au elaborat lucrările: 1) Îndrumările pentru conducerea și administrarea lăuntrică a orfelinatului (Buc. 1906) și 2) Programele învățămîntului teoretic și practic al orfelinatului agricol (Buc. 1906). Ulterior, acestea au fost recomandate de ministrul Spiru Haret în toată țara. Pentru pregătirea unificării învățămîntului românesc, a organizat, cu elevi din orfelinat o excursie în Ardeal (august 1905). A întocmit, la întoarcere, "Raport făcut administrației Curții Regale", publicat cu titlul "O călătorie în Transilvania", (Buc. 1905). Tot aici a creat piesa de teatru popular "O șezătoare țărănească", jucată de elevi la 10 mai 1906 și publicată la Bîrlad în 1907. Tot pentru educarea cetățenească a publicat cartea "Gospodina și fata de la țară, cum sunt și cum ar trebui să fie. Rostul școalei în lupta de ridicare a gospodăriei țărănești" (Bîrlad 1907).

A mai funcționat ca învățător la școlile: Poiana Teiului (1908- 1914), unde a creat o secție a Ligii Culturale; la nr. 1 de băieți din Tg. Neamț; 1914- 1916; la nr. 1 băieți din P. Neamț (1916- 1923) și la nr. 2 băieți din P. Neamț pînă în 1936, cînd s-a pensionat. A îndeplinit numeroase funcții administrative și politice. În toate a urmărit ridicarea Școlii Românești. Amintim doar cîteva dintre acestea: revizor școlar pentru clasa a II-a (1908- 1911); organizatorul școlii românești din jud. Durastor după unirea Cadrilaterului (1914- 1916). În această calitate a publicat cărțile: "Rolul școlii în general și al celei din Dobrogea Nouă în special (Buc. 1914); 2. "Școala din jud. Durastor în 1914- 1915" (1915, Tg. Neamț, unde el era titular).

În 1916- 1917 a luptat eroic pe front fiind decorat cu cele mai importante decorații românești și rusești. În 1917 a fost directorul cursurilor de îndrumare a învățătorilor din Orhei (15 mai - 3 aug.) publicînd și cartea "Din Basarabia" (P.N., 1918)

A mai fost: membru în Consiliul General de Instrucție (1925- 1930, 1932- 1935); deputat (1912, 1919- 1920, 1922- 1926, 1927- 1928); prefect de Neamț (1933- 1937); vicepreședinte al Asociației Generale a Învățătorilor din România etc. etc.

Amintim că în lucrarea "Din trecutul cooperației" apărută sub semnătura lui la P. Neamț în 1941, învățătorul Ioan Stupcanu din Tg. Frumos, cooperatist, ca și Leon Mrejeriu, a scris că le-a fost prezentat "un om care întruchipa "Neamțul" cu comorile lui de bogăție sufletească... chezășia strădaniei și a izbînzii muncii românești pe acele meleaguri".

Azi avem nevoie esențială de modelul și reperul românesc Leon Mrejeriu. Să-l căutăm!

Prof. Traian CICOARE

CONGRESUL ANUAL AL SOCIETĂȚII DE GEOGRAFIE

În iunie a avut loc Congresul anual al Societății de Geografie din România cu tema "GEOGRAFIA ROMÂNEASCĂ ÎN PERSPECTIVA INTEGRĂRII ROMÂNIEI ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ".

Lucrările Congresului, prilejuite și de împlinirea a 130 de ani de la fondarea Societății de Geografie din România, s-au desfășurat în amfiteatrul "Simion Mehedinți" de la Facultatea de Geografie a Universității din București, unde au fost prezenți și reprezentanții școlii geografice nemțene, prof. Atudosiei Mihai, președintele filialei Neamț a Societății de Geografie din România (Colegiul Național "Petru Rareș") și prof. Ciocan Vicențiu, vicepreședinte al aceleiași filiale (Școala Generală Nr. 1 Roman).

Deschiderea lucrărilor Congresului a fost făcută de prof. univ. dr. Mihai Ielenicz, președintele Societății de Geografie din România, după care au urmat mesajele adresate Congresului:

- **Casa Regală a României- Șef Protocol al Casei Majestății Sale, Regele Mihai I, Simina Mezincescu;**
- **Comisia de cultură și mass- media a Senatului României- Vicepreședinte, Conf. univ. dr. Adrian Cioroianu;**
- **Ministerul Educației și Cercetării- Consilier, prof. Ovidiu Mântăluță;**
- **Ministerul Administrației și Internelor- Comisar Șef Marian Nencescu;**
- **Alocuțiunea Excelenței Sale Domnul Herve Bolot- Ambasadorul Franței în România, licențiat în geografie, invitat de onoare al Congresului.**

În continuare au fost prezentate rapoarte pe tema Congresului, axate pe probleme actuale privind spațiul geografic românesc, după cum urmează:

- **"Învățămîntul superior european și românesc spre societatea bazată pe cunoaștere" - prof. univ. dr. Ioan Ianoș;**
- **"Programul Bologna și învățămîntul superior geografic la Universitatea din București" - prof. univ. dr. Mihai Ielenicz;**
- **"Învățămîntul geografic clujean și conceptele de la Bologna" - prof. univ. dr. Pompei Cocean;**
- **Aplicarea "Procesului Bologna" la Universitatea "Al. I. Cuza" Iași și impactul acestuia asupra învățămîntului superior geografic;**
- **Dezvoltarea actuală a cercetării geografice - prof. univ. dr. Dan Bălteanu și prof. univ. dr. Silviu Neguț;**
- **Dimensiuni ale învățămîntului geografic preuniversitar european- prof. univ. dr. Nicolae Ilinca;**
- **Curriculum școlar disciplinar de geografie din țări ale Uniunii Europene și reflectarea problematicii UE în acest curriculum- cercet. șt. dr. Octavian Mândruț;**
- **managementul resurselor de apă în condiții climatice de criză - inundații, prof. univ. dr. Ioan Tecuci, I.N.H.G.A.;**
- **Tornade și trombe pe teritoriul României, prof. univ. dr. Sterie Ciulache, președintele Asociației Climatologilor din România;**
- **"S.O.S.- Delta Dunării", prof. univ. dr. Petre Gîștescu.**

Au urmat dezbateri pe marginea materialelor prezentate, evidențiindu-se ideea necesității armonizării structurii Sistemului European al Învățămîntului Superior, cu recunoașterea internațională a diplomelor.

România, ca țară europeană, trebuie să-și restructureze programele de studiu, să instituie sisteme de asigurare a calității, să acorde resurse mai importante, să intensifice mobilitatea studenților și a cadrelor didactice să atragă studenți din alte țări (în 1981 România ocupa locul 9 pe glob, cu 16.962 studenți străini, iar astăzi locul 24 cu numai 11.669 studenți străini).

A fost evidențiat faptul că la începutul acestui mileniu, pe plan european, s-a realizat un program complex de restructurare și orientare în pregătirea universitară, dezbătut pentru prima dată la Bologna de către miniștri de resort din țările comunității europene.

Prof. Mihai ATUDOSIEI
președintele filialei Neamț a Societății de Geografie din România

De rîsul curcilor

I. Vă ordon să fiţi fericiţi!" Din nou la şcoală!"...

Există oare o replică mai antipatică? Iar începe " nebunia": încadrări cu skepsis , orare făcute doar în favoarea elevilor, comisii metodice cu şefi jenaţi de faptul că trebuie să-ţi ceară o sută de mii de hîrtii, consfătuiri fixate sîmbătă (după începerea anului şcolar), directori deja stresaţi, ameninţări cu brigăzi şi controale, blestematele planificări pe unitate de conţinut şi... colac peste pupăză - noul Regulament şcolar.

Am auzit că acesta hotărăşte că elevii trebuie să vină la şcoală, iar părinţii să aibă grijă de copii (cum se îmbracă şi cum se poartă) . Pentru tot ce-i firesc, în ţara asta a grîului, în care oamenii n-au pîine , există un nou obicei stupid - se dă o lege. Ar fi haios dacă şi noi dascălii am încropi o lege prin care să somăm statul român să ne respecte studiile, vechimea, munca , dăruirea şi să ne lase să punem şi note, că despre parale, ştie toata Europa, c-am rămas ultimii oameni.

Cum ar fi să se stipuleze în vreo lege că profesorii au voie să trăiască decent, au dreptul să-şi plătească din leafă datoriile la stat şi dacă nu e considerată o impertinenţă să-şi poată cumpăra o carte şi să le asigure propriilor copii o viaţă normală în studenţie.

Cine nu ştie că banii de concediu s-au terminat în august (?), că următoarea alimentare a cardurilor va fi pe 15 octombrie (de ce oare?) , că am fost plătiţi la toate examenele din vară "în elefanţi" (cu 0,76 euro pe oră) şi că ne întrebăm zilnic care 6% din PIB?

E strigător la cer, dar nimeni nu zice nimic. Vom înghiţi cuminţi şi anul acesta preţioasele indicaţii ale MEC, care ne vor cere din nou să fim: bine pregătiţi profesional, doctori, masteri, operatori pe calculator, ştiutori de 2-3 limbi străine, sănătoşi la cap şi la plămîni, veseli, calmi, iubitori de copii şi de ţară, îmbrăcaţi elegant şi cu multă putere de muncă (şi mai ce?)

N-ar fi fost mai simplu dacă în noua lege, la articolul 1 s-ar fi băgat textul: "Vă ordon să fiţi fericiţi !? "

II. Să se modifice primesc ... dar să nu se schimbe nimic

Doamnelor şi domnilor, dumneavoastră mai ţineţi minte că aţi fost la vot? Aproape că nu şi aveţi şi dreptate, că asta s-a întîmplat cam de multişor, prin noiembrie, anul trecut. Şi ce dacă poporul a votat "schimbarea"? Opoziţia e tot la putere şi ne arată ameninţător cu degetul că ne va pîrî la Haga şi Strasbourg, dacă-i scoatem de pe fotolii.

Nu ştiu care-i explicaţia, dar PSD-ul rămîne pe poziţii, începînd din Parlament şi pînă în structurile descentralizate. Cică-i greu să-i schimbăm din vămi, SRI, poliţie, sănătate, învăţămînt, că "n-avem cum"! Da' ei cum au avut cum şi i-au schimbat pe toţi într-o lună? Şi n-a mai fost nici un plîns si nici o reclamaţie şi s-a înţeles clar că s-a votat "altfel" ... doar acum e f.f.f. greu .

Ce n-au înţeles "tovii"? Că au lipit afişe cu Bombonel pe stîlpii comunelor, în timpul serviciului, că au făcut fără jenă campanie electorală în sălile de curs şi de sport ale şcolilor, că i-au urît pe pedişti şi pe liberali, ca pe nişte "burjui" care puneau botniţe culegătorilor de struguri?

Măi băieţi! Duceţi-vă, Doamne iartă-mă, dacă nu la tzepe, măcar acasă, de unde să plecaţi şi voi, măcar patru ani din cinşpe, la muncă! Sau aţi uitat ce-i aia? Vă învăţăm noi, că asta facem mereu: muncim şi vă învăţăm: să aveţi un pic de demnitate, să vă faceţi datoria ca simpli cetăţeni (că doar nu v-a născut mămicuţa voastră direct şefi) şi mai ales, vorba Preşedintelui Băsescu: "să mai terminaţi odată cu minciuna !"

Viespea DIDA

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMŢENE

SEPTEMBRIE 2005

În numerele anterioare au fost semnalate aniversările: M. Lupescu, 5/1862; Teodor Criveţ, 6/1861; Eugenia Didilescu, 7/1910; N. Dinu, 7/1938; N.N. Popa, 7/1952; Al. Lambrior, 10/1846; I. Crăciun, 10/1910; I. Rotaru, 11/1924; Eduard Covali, 11/1930; C.V. Gheorghiu, 15/1916; dr. C.I. Istrati, 16/1850; V.A. Trifu, 17/1869; Alberto Cirillo, 17/1878; I. Luca, 19/1909; Eugen Ciochină, 21/1920; Victor Savin, 23/1905; Victor Ţăranu, 25/1901; V. Bogrea, 26/1881; Aristide Caradja, 28/1861.

- Şi comemorările: 12/1983, I. Luca; 20/1977, V. Chiriţescu; 25/1922, M. Stamatin; 26/2000, Cătălin Stupcanu.

1/1891, n. la Iaşi, profesorul de limbi clasice al Universităţii Cluj, Teodor Naum, fost profesor al Şcolii Normale "Gh. Asachi" din P. Neamţ (1919- 1920), proprietar la Cîndeşti.

- 1/1922- 1/1939, a fost directoare a Şcolii Normale de Învăţătoare P. Neamţ, profesoara de lb. română Eufrosina Săvescu.
- 1/1931, Şcoala Normală de Învăţătoare din P. Neamţ s-a mutat în localul propriu.
- 13/1875, n. la P. Neamţ, prof. univ. de Drept, la Iaşi şi Bucureşti, Eugen Herovanu, m. 1956.
- 14/1925, m. la P. Neamţ, prof. Ermil Istrate, fost director al Liceului Petru Rareş (1898- 1905), n. 1864, la Bicaz.
- 15/1938, a fost comemorată la Şcoala Normală de Învăţătoare din P. Neamţ Regina Maria, n. 16 sept. 1875.
- 24/1932, preotul C. Matasă, profesor în P. Neamţ, a transmis la radio conferinţa "De la Piatra la Bicaz".
- 26/1927, a fost comemorat de elevele Şcolii Normale de Învăţătoare din P. Neamţ "Regele Ferdinand Cel Loial, regele întregitor de Ţară..." (după formularea anunţului).

Prof. Traian CICOARE

Să mai şi rîdem

ANTOLOGIA APOSTOLUL

Dacă nu faci curat în casă mai mult de două luni, n-are cum să fie şi mai murdar.

Quentin CRISP

Nu te duce niciodată la culcare supărat- rămîi treaz şi batete.

Phyllis DILLER

Nebunia e ereditară; pot să ţi-o transmită proprii copii.

Sam LEVENSON

Îmi plac copiii, mai ales cînd plîng- căci atunci vine cineva şi-i ia de acolo.

Nancy MITFORD

E mai bine să fii negru decît homosexual, fiindcă dacă eşti negru nu trebuie să-i spui mamei.

Charles PIERCE

De ce să facem ceva pentru posteritate? Posteritatea ce-a făcut pentru noi?

Joseph ADDISON

Copiii îţi luminează într-adevăr casa. Întotdeauna uită să stingă lumina.

Ralph BUS

Cînd vezi cum vine prietenul fetei tale şi-o ia de acasă, ai sentimentul că-i înmînezi un Stradivarius de un milion de dolari unei gorile.

Jim BISHOP

Soţul meu şi cu mine ne-am decis să întemeiem o familie cît timp părinţii mei sunt încă suficient de tineri ca să-şi poarte de grijă.

Rita RUDNER

Nu poţi fi fericit cu o femeie care scrie "miercuri" cu cratimă.

Peter DE VRIES

Dacă văd un copil cum se-neacă la cîţiva metri de mine îmi dispare pofta de mîncare.

Harry GRAHAM

În pat, copilul ăsta era o adevărată stropitoare.

Noel COWARD

Invariabil, era prima care sărea gardul în urmărirea culturii

George ADE

Am nişte copii tare arătoşi; slavă Domnului că mă înşală nevasta.

Rodney DANGERFIELD

E posibil ca văduvele care cultivă o formă mai extravagantă de doliu să insiste ca timp de un an de la moartea soţului să nu se culce decît cu negri.

P.J. O'ROURKE

Ai mei s-au cunoscut în metrou, pe cînd încercau să se buzunărească unul pe altul.

Freddie PRINZE

Nu pot să-ţi spun dacă geniul e ereditar, întrucît cerul nu mi-a dăruit nici un urmaş.

James Mc Neill WHISTLER

Săptămîna trecută am declarat că femeia asta e cea mai urîtă pe care am văzut-o vreodată. Între timp am primit vizita surorii ei şi vreau să-mi retrag cuvintele.

Mark TWAIN

Cea mai bună cale de a găsi un lucru pe care l-ai pierdut e să cumperi un altul la loc.

Ann LANDERS

Urăsc treburile casnice! Faci paturile, speli vasele şi după şase luni te trezeşti că trebuie să o iei de la capăt.

Joan RIVERS

În general, copiii mei nu mănîncă nimic din ce n-au văzut dansînd la televizor.

Erma BOMBECK

Copiii din ziua de azi sunt tirani. Îşi contrazic părinţii, îşi hăpăie mîncarea şi îşi tiranizează profesorii.

SOCRATE

Geniul este un bărbat care îşi reîmpachetează o cămaşă nouă şi nu-i rămîne nici un ac.

Dino LEVI

A fost foarte frumos din partea lui Dumnezeu că le-a permis lui Thomas şi doamnei Carlyle să se căsătorească unul cu celălalt şi în felul ăsta să nenorocească doi oameni în loc de patru.

Samuel BUTLER

Singurul lucru la care se poate aştepta copilul este ca tatăl să fi fost prezent la momentul zămislirii.

Joe ORTON

NORMALITATE ŞI DEZINTERES

După 15 ani de la buluceala din Decembrie '89, şcoala Domnului Trandafir s-a schimbat "radical". Cel puţin aşa pretind diriguitorii actuali. Dar nu precizează dacă în bine sau în rău. S-a umplut de intenţii şi proiecte străine. S-au alternat manuale, s-au implementat programe, s-au preluat modele, s-au dat şi s-au anulat examene, s-au schimbat grilele, s-au modificat sistemele de notare. Nu e impresionant? Să continuăm? Cu plăcere.

Elevii au intrat şi au ieşit din uniforme, din grupe, din clase, din teste. Din acest an iar intră în uniformă. Proiectul de regulament nedezbătut cu cadrele didactice nu se referă şi la progeniturile barosanilor din tîrg. Asta nu înseamnă că dascălii adevăraţi nu fac şcoală serioasă. Că ducem lipsă de elevi eminenţi sau profesori extraordinari. Nu. Avem mulţi şi buni, dar neprețuiţi de guvernanţi. Care guvernanţi au uitat cum au ajuns "sus".

Învăţămîntul românesc nu constituie o prioritate pentru guvernele care se perindă la cîrma acestei ţări. Mai zilele trecute, un deputat de Neamţ se lăuda că îl va aduce pe ministrul de resort în judeţ. Nu l-a adus. Nici o pagubă! Şi aşa nu rezolva nimic. Nu îmbunătăţea procesul instructiv- educativ. Cadrele didactice se vor spăla în lighean, în continuare ...

A-ţi trimite copilul la şcoală în România seamănă din ce în ce mai mult cu participarea la o emisiune de Surprize, Surprize. Actualele nemulţumiri cu care a debutat anul şcolar sunt de cînd hăul şi Bacăul. Au fost semnalate şi anul trecut, şi "la mulţi ani". Pînă cînd? au întrebat mitingiştii la Bucureşti, pe 12 septembrie. Viitorul şi surprizele lui ne vor aduce, poate, un răspuns. Poate.

Dumitru RUSU

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din judeţul Neamţ, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învăţămînt Neamţ şi Asociaţiei Învăţătorilor din judeţul Neamţ (martie 1999).

FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE: Florin FLORESCU - *director general*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMŞA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Ştefan CORNEANU.

CONSILIUL DE REDACŢIE: Mircea ZAHARIA - *redactor şef*, Ştefan CORNEANU - *redactor şef adjunct*, Dumitriţa VASILCA, Dan AGRIGOROAE, Niculina NIŢĂ, Valerian PERCĂ (Subredacţia Roman, tel. 732.738), Carmen DASCĂLU *(secretar)*.

APOSTOLUL

REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂŢĂMÎNT NEAMŢ

ISSN - 1582-3121

Redacţia şi administraţia: str. Petru Rareş nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamţ

Preţul: 1 RON